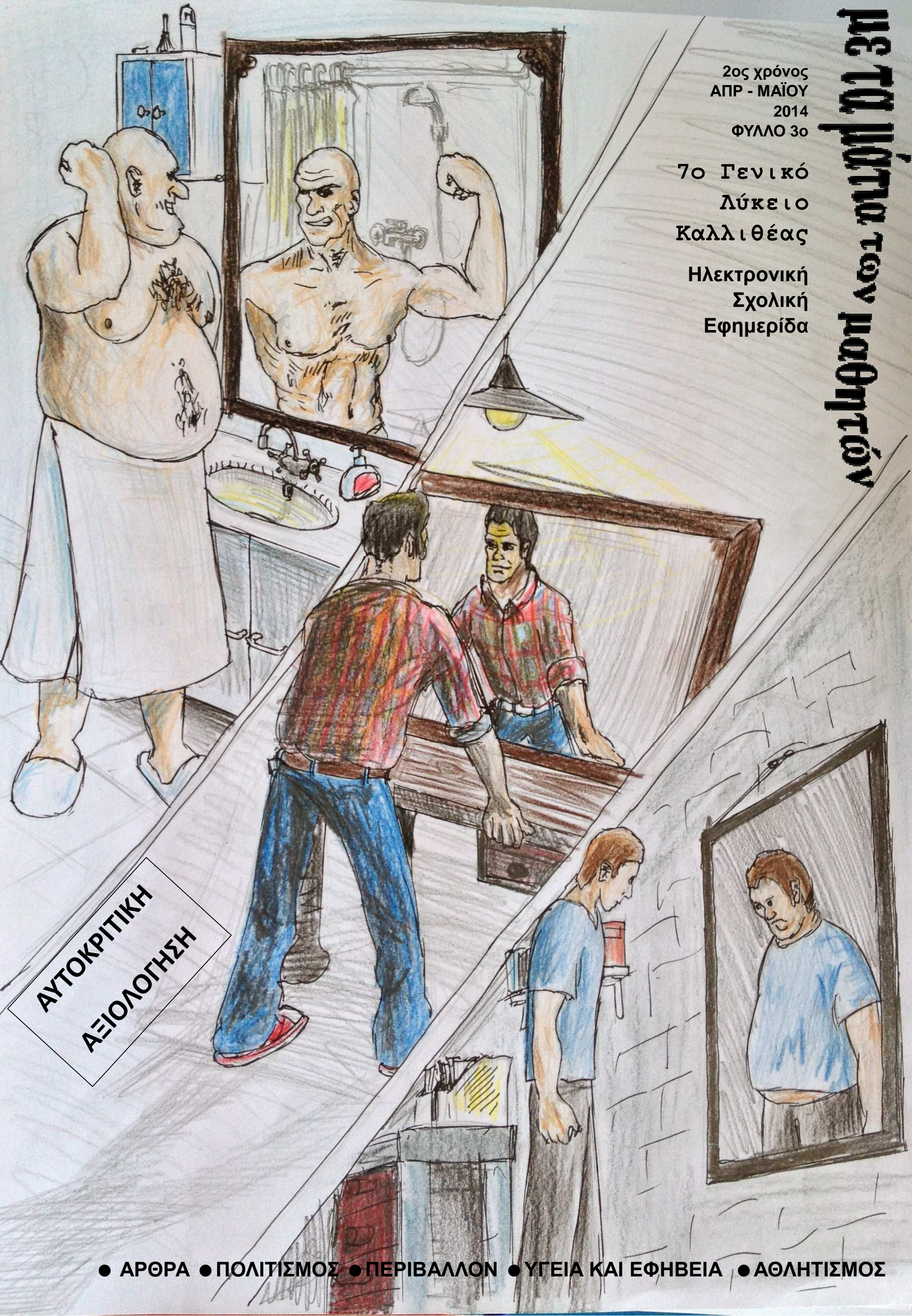

2ος χρόνος
ΑΠΡ - ΜΑΪΟΥ
2014
ΦΥΛΛΟ 3ο

7ο Γενικό
Λύκειο
Καλλιθέας

Ηλεκτρονική
Σχολική
Εφημερίδα

ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ
ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Η αυτοκριτική ύψιστη ηθική αρετή

Αυτοκριτική - Αυτογνωσία

Αξιολόγηση και Εκπαίδευση

Η γνώση του εαυτού μας είναι εξαιρετικά ευεργετική

«Κριτική, αυτοκριτική, αυτογνωσία, αξιολόγηση»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΙΟΣ 2014

Μαντζαγριωτάκη 12, 17672 Καλλιθέα

ΤΗΛ: 2109510587, 2109510809

email: mail@7lyk-kallith.att.sch.gr

<http://blogs.sch.gr/7lykkall>

Εκδότριας: 7ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ

Συντονιστές έκδοσης: Νικολάου Βασιλική, φιλόλογος
Παπαπαναγιώτου Γιώργος, πληροφορικός

Αρχισυνταξία: Ζαρίου Κωνσταντίνα
Μπασιάς Μιχάλης
Κραββαρίτη Μαρία Ελένη
Τσίγκου Αικατερίνη
Φιτσόπουλος Γιώργος

Υπεύθυνοι ύλης: Κόη Σημίνα
Κόρδα Ζωή
Ροντζοβά Θεοδώρα
Σεφερίδη Μαρία
Σαραντίδης Θάνος
Σκιαθίτη Έφη

Επιμελητές ύλης: Αργυράκη Νικολέτα
Αργυροπούλου Αριάδνη
Δρακοντίδου Ελένη
Κούτης Κωνσταντίνος
Νταβατζίκος Γιώργος
Παπαγεωργίου Μιχαέλα
Παπαγεωργίου Νικολέτα
Παπανικόλα Ευμορφία
Πετρόγιαννης Θεόδωρος
Πλόχωρου Κατερίνα
Ποδαρόπουλος Γιώργος
Σούλη Κωνσταντίνα
Χουσέα Γιώτα

Υπεύθυνοι διάταξης: Μουρατίδης Φάνης
Μπόρος Μηνάς

Το εξώφυλλο φιλοτέχνησε
ο μαθητής Κούτης Κώστας
Το οπισθόφυλλο φιλοτέχνησε
η μαθήτρια Παπανικόλα Ευμορφία

Λίγα λόγια...

Τα παιδιά **είδαν** θέατρο κι **έγραψαν** γι' αυτό. Πόσο μας συγκίνησε που ασχολήθηκαν και με το θέατρο των κωφών. **«Αγκάλιασαν»** την Ακρόπολη και **έγραψαν** για τις σχολικές τους ομάδες, **γλίστρησαν** στον πάγο μαζί με τη συμμαθήτριά τους αθλήτρια του καλλιτεχνικού πατινάζ. **«Πήγαν»** σε εκπαιδευτική εκδρομή στην ΑΡΙΒΙΤΑ, **πήραν και συνέντευξη** από την πρόεδρό της, **«μαγείρεψαν»** μαζί με την γιαγιά και **συμμετείχαν** στην «ώρα της Γης».

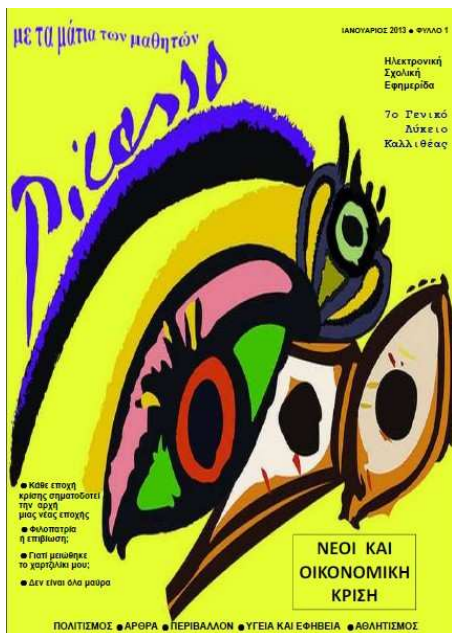
Καθώς είναι λίγες μέρες πριν από τις εξετάσεις **«προβληματίστηκαν»** για την αξιολόγηση, για την κριτική, την αυτοκριτική, την αυτογνωσία και αυτές τους τις σκέψεις τις **«ζωγράφισαν»**. (και στο εμπροσθόφυλλο και στο εξώφυλλο)

Πόσο περήφανοι είμαστε για σας, παιδιά!

Οι συντονιστές καθηγητές

Νικολάου Βασιλική

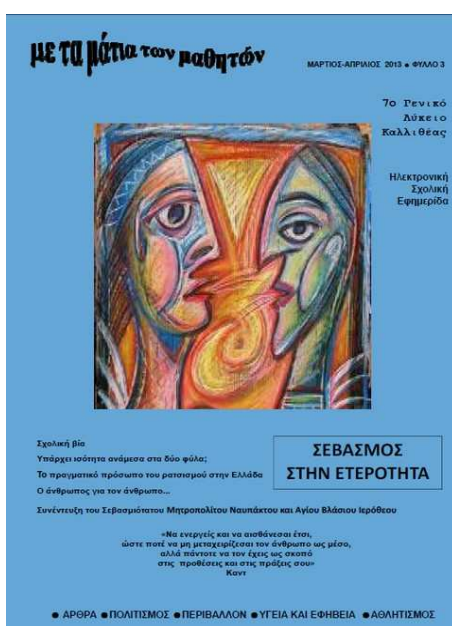
Παπαπαναγιώτου Γιώργος

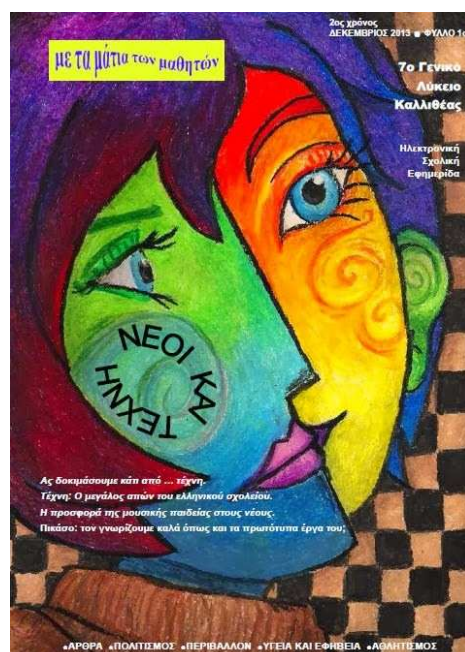
εξώφυλλο 1ου φύλλου...

εξώφυλλο 2ου φύλλου...

εξώφυλλο 3ου φύλλου...

εξώφυλλο 4ου φύλλου...

εξώφυλλο 5ου φύλλου...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Το θέατρο στην αρχαία Ελλάδα
- Θέατρο στην εποχή της κρίσης;
- Θεατρικές παραστάσεις που άφησαν ιστορία
- Το Θέατρο Κωφών Ελλάδος
- Φάουστ του Γκαίτε
- Κριτική για το Φάουστ (Δημοτικό Θέατρο Καλλιθέας)
- Η αυτοκριτική ύψιστη αρετή
- Αυτοκριτική-Αυτογνωσία
- Αξιολόγηση και εκπαίδευση
- Η γνώση του εαυτού μας είναι εξαιρετικά ευεργετική
- Αγκαλιάζουμε την Ακρόπολη...
- Αθλητικές ομάδες του σχολείου
- Γλιστρώντας στον πάγο
- Εντυπώσεις από μία πραγματικά «εκπαιδευτική» εκδρομή
- Συνέντευξη της κας Νίκης Κουτσιανά, προέδρου της εταιρείας ΑΡΙΒΙΤΑ
- Η γιαγιά μαγειρεύει
- «Η ώρα της Γης» 2014

Το θέατρο στην Αρχαία Ελλάδα

Επιμέλεια: Κόρδα Ζωή

Το **αρχαίο ελληνικό θέατρο**, θεσμός της αρχαιοελληνικής πόλης-κράτους, αναπτύχθηκε στα τέλη της αρχαϊκής περιόδου για τη **διδασκαλία** και την τέλεση θεατρικών παραστάσεων, επ' ευκαιρία των εορτασμών του Διονύσου, και διαμορφώθηκε πλήρως κατά την κλασική περίοδο, κυρίως στην Αθήνα. Στην αρχαία Ελλάδα θέατρο ονομαζόταν αρχικά το ακροατήριο και αργότερα η ονομασία επικράτησε για τον τόπο των παραστάσεων με το σύνολο των κτισμάτων του. Τα θέατρα χτίστηκαν σε πλαγιές λόφων στην ύπαιθρο και συχνά χωρούσαν πολλές χιλιάδες θεατές, όπως το θέατρο της Επιδαύρου με χωρητικότητα 18.000 θεατές. Τα αρχαία θέατρα ήταν υπαίθρια και χτισμένα σε ημικυκλικό σχήμα με σειρές καθισμάτων κλιμακωτά από πέτρα. Το σχήμα των θεάτρων έδωσε στο ακροατήριο άριστη προβολή και επίσης μπορούσε να ακούσει τους ηθοποιούς πάρα πολύ καλά σε όποιο σημείο και αν κάθονταν. Στο κέντρο του θεάτρου ήταν η ορχήστρα (κυκλικό σχήμα σκηνής), με ένα βωμό για θυσίες αφιερωμένες στο Διόνυσο. Τα πρώτα ελληνικά θέατρα συνοδεύονται με τη λατρεία του Διονύσου. Ο ανοιχτός κυκλικός χώρος που λατρευόταν ο θεός με την πάροδο του χρόνου και την εξέλιξη του διθυράμβου σε δράμα μετασηματίστηκε βαθμιαία στη συγκεκριμένη αρχιτεκτονική μορφή του αρχαίου θεάτρου.

Το θέατρο του Διονύσου

Για να κατανοήσουμε καλύτερα τις παραμέτρους που χαρακτηρίζουν το αρχαίο θέατρο στην ανάπτυξή του, θα χρησιμοποιήσουμε ως παράδειγμα το θέατρο του Διονύσου, καθώς οι περισσότερες τραγωδίες και κωμωδίες του 5ου και του 4ου π.Χ. αιώνα γράφτηκαν τουλάχιστον για να παιχτούν στο θέατρο του Διονύσου στην Αθήνα. Το θέατρο του Διονύσου θεμελιώθηκε πιθανώς τον 6ο π.Χ. Αρχικά, σύμφωνα με το μύθο οι οπαδοί του Διονύσου ήταν οι σάτυροι (μισοί ζώα και μισοί ανθρώπινα πλάσματα) οι οποίοι λάτρευαν το θεό σε κατάσταση ιερής μανίας, άφθονης οινοποσίας και έξαλλου ενθουσιασμού. Στην αρχαία Ελλάδα οι οπαδοί του Διονύσου έπαιζαν μερικές φορές αυτούς τους ρόλους (προσποιούνταν ότι είναι σάτυροι) στις θρησκευτικές τελετές τους. Αυτή η γιορτή, η οποία λάμβανε χώρα το Δεκέμβριο στην ύπαιθρο και το Μάρτιο στην πόλη. Η απόδοση ενός διθυράμβου, ένα τραγούδι αφιερωμένο στο Διόνυσο, παιζόταν πριν την ιεροτελεστία. Αυτή η νέα μορφή παράστασης που εισήχθη στο ευρύ κοινό, κέρδισε γρήγορα δημοτικότητα και ο τύραννος Πεισίστρατος, που εξουσίαζε στην Αθήνα τότε, αποφάσισε να κατασκευάσει ένα θέατρο, για την απόδοση των διθυράμβων προς τιμήν του Διονύσου. Σύντομα, οι θεατρικές παραστάσεις απέκτησαν νέα σημασία και νόημα, και το 534 π.Χ. έγινε η πρώτη γιορτή του Διονύσου. Η πρώτη καταγεγραμμένη νίκη στο διονυσιακό Φεστιβάλ έλαβε χώρα την ίδια χρονιά, όταν ο Θέσπις, επίσης θεατρικός συγγραφέας, κέρδισε τον αγώνα. Ο **Θέσπις** θεωρείται μια από τις κυρίαρχες μορφές στην ιστορία του αρχαίου ελληνικού θεάτρου, καθώς είναι ο πατέρας της τραγωδίας. Σύμφωνα με την ιστορική παράδοση, ο Θέσπις ήταν αυτός που στάθηκε πρώτη φορά απέναντι από ένα μέλος του χορού και αποκρίθηκε σε πεζό λόγο, σε μια μορφή διαλόγου που μέχρι τότε ήταν άγνωστη στο θέατρο, καθώς όλα είχαν μορφή τραγουδιστή, μέσω των διθυράμβων. Έπειτα ο ίδιος οργάνωσε ένα θίασο, έγραψε έργα σε διαλογική μορφή, πάντα όμως και με χορικά μέρη, και άρχισε να περιοδεύει στον ελλαδικό χώρο, παρουσιάζοντας τη νέα αυτή μορφή Τέχνης. Μόλις η τραγωδία έγινε μια καθιερωμένη μορφή

τέχνης, ο ανταγωνισμός στο θέατρο γρήγορα επεκτάθηκε για να συμπεριλάβει και την κωμωδία. Η τραγωδία εμφανίστηκε στο διονυσιακό Φεστιβάλ για πρώτη φορά το 534 π.Χ., ακολουθούμενο από το σατυρικό δράμα περίπου το 500 π.Χ., και την κωμωδία το 486 π.Χ. Στα Μεγάλα Διονύσια, οι τρεις τραγικοί ποιητές (Αισχύλος, Σοφοκλής και Ευριπίδης) που λάμβαναν μέρος αγωνίζονταν με τέσσερα δράματα, τρεις τραγωδίες (τριλογία) και ένα σατυρικό δράμα, ενώ στην κωμωδία αγωνίζονταν πέντε ποιητές, που παρουσίαζαν ένα μόνον έργο τους.

Τα μέρη του αρχαίου ελληνικού θεάτρου

1) Η σκηνή: Ορθογώνιο, μακρόστενο κτήριο, που προστέθηκε κατά τον 5ο αιώνα π.Χ. στην περιφέρεια της ορχήστρας απέναντι από το κοίλον. **2) Οι πάροδοι:** Οι διάδρομοι δεξιά και αριστερά από τη σκηνή που οδηγούν στην ορχήστρα. Συνήθως σκεπάζονταν με αψίδες. **3) Η ορχήστρα:** Η ημικυκλική (ή κυκλική, π.χ. Επίδαυρος) πλατεία στο κέντρο του θεάτρου. Συνήθως πλακόστρωτη. Εκεί δρούσε ο χορός. **4) Η θυμέλη:** Ο βωμός του Διονύσου στο κέντρο της ορχήστρας. **5) Το κοίλον:** Όλος ο αμφιθεατρικός χώρος (με τα εδώλια, τις σκάλες και τα διαζώματα) γύρω από την ορχήστρα όπου κάθονταν οι θεατές. **6) Τα διαζώματα:** Οριζόντιοι διάδρομοι που χωρίζουν τις θέσεις των θεατών σε οριζόντιες ζώνες. **7) Οι σκάλες:** Κλιμακωτοί εγκάρσιοι διάδρομοι για την πρόσβαση των θεατών στις θέσεις τους. **8) Οι κερκίδες:** Ομάδες καθισμάτων σε σφηνοειδή τμήματα που δημιουργούνται από τον χωρισμό των ζωνών με τις σκάλες. **9) Τα εδώλια:** Τα καθίσματα, οι θέσεις των θεατών. **10) Η προεδρία:** Η πρώτη σειρά των καθισμάτων όπου κάθονταν οι επίσημοι.

Η σημασία του αρχαίου ελληνικού θεάτρου

Το αρχαίο αττικό θέατρο αποτελεί την κορωνίδα του αθηναϊκού πολιτισμικού θαύματος των κλασικών χρόνων. Έχει ως υπόβαθρο τα καθημερινά δρώμενα. Γεννιέται από τη στιγμή την οποία κάποιος που συμμετέχει στα θρησκευτικά δρώμενα, κατά τη διάρκεια των ιεροτελεστιών, ενσαρκώνει την ανώτερη δύναμη φορώντας μια μάσκα. Τα παραπάνω λάμβαναν χώρα στις αγροτικές εορτές προς τιμήν του θεού Διόνυσου. Σε αυτές τις γιορτές ψάλλονταν διθύραμβοι, απαγγέλλονταν ποιήματα, που περιείχαν στοιχεία διαλόγου και στοιχεία θεατρικής δράσης. Γι' αυτό το λόγο, θα διερευνήσουμε την επίδραση που άσκησαν οι πολιτειακοί θεσμοί της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, με κύριους άξονες το πολίτευμα, την οικονομία, την παιδεία και τη θρησκεία, στη γένεση και τη σταδιακή διαμόρφωσή του δράματος.

Όπως είδαμε το αρχαίο ελληνικό θέατρο κατείχε από την εποχή της τυραννίας σημαντική θέση στην κοινωνική ζωή, ήταν όμως, στα χρόνια της ακμής της Αθηναϊκής Δημοκρατίας που το θέατρο έφτασε στα υψηλότερα επίπεδα καλλιτεχνικής έκφρασης και λαϊκής αποδοχής. Οι αθηναίοι πολίτες συμμετείχαν στην άσκηση της νομοθετικής, δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας, αλλά ταυτόχρονα, εντός του θεάτρου, βίωναν τη συλλογικότητα της δραματουργικής τέχνης, ασκούσαν στην αντιπαράθεση ιδεών, καθώς και στο διάλογο και την επικοινωνία. Κατά συνέπεια, ο λαϊκός χαρακτήρας του αρχαίου ελληνικού θεάτρου καθόρισε όλες τις παραμέτρους της δημιουργίας του, από τη θεματολογία των έργων, τη διαρρύθμιση και την κατασκευή των θεάτρων, μέχρι και την οργάνωση των παραστάσεων. Η ίδια η πολιτεία, με τη συμμετοχή της στα θεατρικά δρώμενα, αναγνωρίζει τόσο το αισθητικό στοιχείο του θεάτρου όσο και τον παιδευτικό του χαρακτήρα, πάντα σε συνάρτηση με την προώθηση των δημοκρατικών ιδεωδών. Ιδιαίτερως ο παιδευτικός χαρακτήρας του δράματος πιστοποιεί το γεγονός ότι δεν ήταν μια

τέχνη περιθωριακή, ούτε μια τυχαία κοινωνική δραστηριότητα για το κοινό. Αντίθετα, το θέατρο αποτελούσε με άλλα λόγια έναν εκπαιδευτικό θεσμό. Ανθεί την εποχή όπου η παρρησία, το δικαίωμα στην πλήρη ελευθερία λόγου αποτελεί το κύριο συστατικό της κοινωνίας. Έτσι, το θέατρο ασκεί παιδεία ώστε να προετοιμάσει τους πολίτες στην άσκηση του λόγου.

Μέσω από την προετοιμασία και τη διαδικασία διεξαγωγής των δραματικών αγώνων, μπορούμε να αντλήσουμε χρήσιμα συμπεράσματα για την επίδραση των πολιτειακών θεσμών στην πράξη. Οι αγώνες αυτοί, όπως και οτιδήποτε σχετίζονταν με τη θρησκευτική λατρεία, αποτελούσε λειτουργία της πόλης. Υπεύθυνος για τα «Εν άσσει Διονύσια» ήταν ο «Επώνυμος Άρχων». Αυτό από μόνο του καταδεικνύει το αυξημένο ενδιαφέρον της πολιτείας για το θεσμό. Έτσι, στη διαδικασία επιλογής των τραγικών, δεν είχε σημασία μόνο η καλλιτεχνική αξία των έργων τους, αλλά και το κριτήριο αξιολόγησης της προσωπικότητάς τους. Συνεπώς, μπορούμε, κάλλιστα, να συμπεράνουμε ότι ο υποψήφιος ποιητής συμμετείχε ενεργά στα πολιτικά και ιδεολογικά δρώμενα της πόλης. Επίσης, ο Επώνυμος άρχων επέλεγε τους χορηγούς των έργων. Οι χορηγοί προέρχονταν από τις εύπορες τάξεις και το θεωρούσαν τιμή τους να αναλάβουν τη συγκεκριμένη χορηγία.

Ωστόσο, κατά τη διάρκεια του θεατρικού διαγωνισμού έχουμε ταυτόχρονα τη λειτουργία της πολιτικής συνιστώσας με την επίδειξη του φόρου υποτέλειας των συμμαχικών πόλεων και την απονομή τιμητικών διακρίσεων στους ευεργέτες της πολιτείας. Πράγματι, γινόμαστε μάρτυρες ενός θεάματος πλούτου και εθνικής υπερηφάνειας, αλλά συνάμα αλαζονικού και προκλητικού από μέρους του πανίσχυρου εκείνη την εποχή αθηναϊκού κράτους. Αυτό, φυσικά, αποσκοπούσε στην απόκτηση από μέρους των θεατών-πολιτών της απαραίτητης συνείδησης αλληλεγγύης, στα πλαίσια του ρόλου τους ως υπεύθυνων πολιτών στην εκκλησία του δήμου, με δικαίωμα στις πλέον κρίσιμες αποφάσεις για το μέλλον της πόλης των Αθηνών. Εδώ βλέπουμε ένα σαφή παραλληλισμό του θεάτρου με την Εκκλησία του Δήμου. Δεδομένου ότι ο λόγος στην αρχαία Αθήνα, αποτελούσε το μείζον, η δικαιοσύνη, ως δομικό στοιχείο του πολιτεύματος, κατέχει περίοπτη θέση. Λειτουργεί συμπληρωματικά του παιδευτικού χαρακτήρα. Ο συνειδητοποιημένος δημοκρατικός πολίτης δεν αποτελεί πλέον παθητικό δέκτη, αλλά καθοριστικό παράγοντα στην κοινωνική και πολιτική πρόοδο, καθώς και ο ίδιος συμμετέχει ενεργά.

Συγκεκριμένα, με την ανάπτυξη της πλοκής του έργου, ο θεατής βρίσκεται αντιμέτωπος με τα διλήμματα των πρωταγωνιστών. Ασκείται νοητικά στη λήψη αποφάσεων, κάτι που θα τον βοηθήσει να διαχειριστεί τα συγκρουσιακά θέματα της Εκκλησίας του Δήμου και των δικαστηρίων. Έτσι καθώς ο κοινωνικός προβληματισμός αποτελεί το βασικό υλικό της τραγωδίας, η νομική σκέψη επιδρά στον δραματικό στοχασμό, σε βαθμό που πολλά από τα θέματα που πραγματεύεται να αποτελούν, ταυτόχρονα, αντικείμενο εξέτασης των δικαστηρίων. Άρα, οι τραγικοί υιοθετούν το νομικό λεξιλόγιο, με στόχο να διαπραγματευθούν τα θέματά τους. Στην ουσία αυτό που παρατηρούμε στην τραγική ποίηση είναι μία διαρκής αντιπαράθεση ανάμεσα στο γραπτό δίκαιο της πόλης, το οποίο αποτελεί ένα καθαρά λογικό κατασκεύασμα, και την προϋπάρχουσα θρησκευτική παράδοση.

Τέλος, θα εξετάσουμε τη σχέση θεάτρου και οικονομίας. Δίχως αμφιβολία η συσσώρευση πλούτου στην Αθηναϊκή πολιτεία μετά τα Μηδικά συνετέλεσε τα μέγιστα στην άνθηση του αρχαίου δράματος. Οι λόγοι για τους οποίους σημειώθηκε αυτή η τεράστια ροή χρημάτων στην Αθήνα ήταν από τη μία η άνθηση του Αθηναϊκού εμπορίου, αλλά κυρί-

ως οι συμμαχικοί φόροι, οι οποίοι προοδευτικά μετατράπηκαν σε φόρους υποτέλειας. Να σημειωθεί δε το γεγονός ότι από το 454 π.Χ. το συμμαχικό ταμείο μεταφέρθηκε από τη Δήλο στην Αθήνα, με την πρόφαση της ασφάλειας. Κατά συνέπεια η Αθήνα, έχοντας άφθονο χρήμα, επιδοτεί τη τέλεση των αγώνων. Επιπρόσθετα, διαθέτει στους άπορους πολίτες το αντίτιμο, τα λεγόμενα «Θεωρικά», προκειμένου να παρακολουθήσουν τις θεατρικές παραστάσεις. Μάλιστα, και κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου δεν υπήρξαν περικοπές στις δαπάνες τόσο για τα Διονύσια όσο και για τα Λήναια.

Εν κατακλείδι, μπορούμε να πούμε ότι το θέατρο του οποίου οι απარχές εντοπίζονται στη λατρεία του Διονύσου, αναδεικνύεται και εξελίσσεται ραγδαία τον 5^ο αιώνα π.Χ. μέσα από τη γενέτειρα των δημοκρατικών θεσμών. Έφθασε στο σημείο της απόλυτης ταύτισης με τη συλλογική συνείδηση των Αθηναίων, καθώς συνδύασε τα θρησκευτικά δρώμενα με την παιδεία και τη δικαιοσύνη, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα τη σύγκρουση του παλαιού άγραφου ηθικού κώδικα, ο οποίος κατά παράδοση είχε θεϊκή προέλευση, με το νέο γραπτό νομικά κατοχυρωμένο σύστημα δικαίου της πόλης-κράτους. Όλα αυτά, βέβαια, συντελέστηκαν υπό την προστασία μιας Δημοκρατικής, οικονομικά εύρωστης, δεκτικής στις τέχνες και τον πολιτισμό, και πανίσχυρης στρατιωτικά πόλης.

Θέατρο στην εποχή της κρίσης(;)

Άρθρο της Κραββαρίτη Μαρίας-Ελένης

Η χώρα που γέννησε την πιο ολοκληρωμένη μορφή τέχνης, το θέατρο, είναι γεγονός πως κινδυνεύει σήμερα να τη αμαυρώσει. Το θέατρο όμως, ακόμη και σε μια εποχή που όλοι μιλούν για κρίση, δεν παύει να βρίσκει συνώνυμη τη λέξη «Άνθρωπος». Αν και ο πολιτισμός, σε δύσκολες εποχές, παραγκωνίζεται συστηματικά, ακολουθώντας εντέλει μια φθίνουσα πορεία, ο χαρακτηρισμός του θεάτρου ως «είδος πολυτελείας» είναι εξολοκλήρου αναληθές.

Αδιαμφισβήτητα ζούμε μια περίοδο παρακμής. Ας μην ξεχνάμε όμως, ότι σε παρόμοιες κοινωνικοπολιτικές ανακατατάξεις, ο Αριστοφάνης, δημιούργησε κάποια από τα σημαντικότερά του έργα. Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν ότι κάπως έτσι παραλληλίζουμε και τη δική μας εποχή. Μια εποχή κατά την οποία δεν πρέπει να πάψουμε να ελπίζουμε για την αναγέννηση. Και τι καλύτερο από το να ελπίζεις, το να προσπαθείς... Να προσπαθείς, να στέκεσαι με αξιοπρέπεια αλλά και υπερηφάνεια απέναντι στο πολιτιστικό οικοδόμημα των προγόνων σου, που με κόπο οι μεταγενέστεροι πνευματικοί και άνθρωποι της τέχνης μάχονται να κρατήσουν ζωντανό. Ποια η δική μας δράση;

Το θέατρο, όσο παράξενο ή ουτοπικό κι αν ακούγεται αυτό, περνάει σε μεταβατικό στάδιο. Το κοινό αρχίζει να ξεκαθαρίζει μέσα του την αληθινή πλευρά των καταστάσεων, αρχίζει να γίνεται πιο επιλεκτικό και πιο προβληματισμένο. Ξεκινά πάλι μια κατεύθυνση προς τις κλασικές και διαχρονικές αξίες, θέλοντας να αισιοδοχήσει και να ανοίξει ένα δικό του ορίζοντα, είτε ατομικά είτε συλλογικά. Θέλει να συμμετέχει ενεργά πλέον, και μόνο σε μια ζωντανή παράσταση μπορεί να το κάνει. Το θέατρο λοιπόν ζει και στην εποχή της κρίσης.

Είναι όμως *ανάγκη* ή *πολυτέλεια*; Το θέατρο ανέκαθεν ποιούσε τα ήθη. Αν θεωρούμε την ορθή κρίση και συνείδηση πολυτέλεια, τότε ας θεωρήσουμε και το θέατρο. Αν πάλι τα θεωρούμε αυτονόητα, ας επαναπαυτούμε στη σκέψη των πλεονεκτημάτων του θεάτρου. Αν όμως απαιτούμε μια ελεύθερη βούληση μπροστά στην κάθε είδους χειραγώγηση μας, ας σπεύσουμε στις αίθουσες ελεύθεροι στις σκέψεις μας. Γιατί το θέατρο πάντα ζει και πρέπει να ζει, ιδιαίτερα στη χώρα που το γέννησε.

Θεατρικές παραστάσεις που άφησαν ιστορία

Άρθρο της Κόη Σιμίνας

«Προμηθέας Δεσμώτης» (1927)

Μια παράσταση που αξίζει να θυμόμαστε. Ο «Προμηθέας» ανέβηκε στα πλαίσια των Πρώτων Δελφικών Εορτών, που οργάνωσαν και ανέλαβαν με πάθος να φέρουν σε πέρας ο ποιητής Άγγελος Σικελιανός με τη σύζυγό του Εύα Πάλμερ, στα πλαίσια της Δελφικής Ιδέας, ενός οράματος του ποιητή για την αναβίωση του αρχαίου ελληνισμού. Διήρκεσαν δύο ημέρες και η διοργάνωσή τους περιελάμβανε παράσταση του Προμηθέα Δεσμώτη του Αισχύλου, γυμνικούς αγώνες, λαϊκούς χορούς και έκθεση λαϊκής τέχνης. Επαναλήφθηκαν το 1930, στο πρόγραμμα των οποίων περιλαμβάνονταν εκτός από τον Προμηθέα Δεσμώτη και παράσταση των Ικέτιδων του Αισχύλου. Οι παραστάσεις αυτές αποσκοπούσαν στην αναβίωση του αρχαίου τρόπου διδασκαλίας και στο συγκερασμό του με τη βυζαντινή μουσική και τη λαϊκή τέχνη.

Αξιοσημείωτος ήταν ο πρωτεύοντας ρόλος που δόθηκε στο χορό. Οι κινήσεις του ήταν εντελώς «στυλιζαρισμένες», μιμούμενες τα ανάγλυφα του 5^{ου} π.Χ. αιώνα, κινούταν δηλαδή, με το στήθος μπρος και τα πόδια στο πλάι. Οι ηθοποιοί, στην πλειοψηφία τους ερασιτέχνες μετά από επιλογή του Σικελιανού, φορούσαν προσωπεία και οι ενδυμασίες τους είχαν υφανθεί από την ίδια την Εύα Πάλμερ πάνω σε πρότυπα λαϊκής τέχνης.

Χωρίς καμία απολύτως βοήθεια από χορηγούς ή από το κράτος, οι δυο τους πίστεψαν και δόθηκαν ολόψυχα σ' αυτήν την ιδέα, παρά τις δυσκολίες και τα αρνητικά σχόλια του τύπου. Δυστυχώς, όμως, οι Δελφικές Εορτές δεν μπόρεσαν να συνεχιστούν, καθώς τα έξοδα ήταν τόσο μεγάλα που οδήγησαν στην οικονομική καταστροφή της οικογένειας Σικελιανού. Έτσι, οι δεύτερες Δελφικές Εορτές, που ακολούθησαν το 1930, ήταν και οι τελευταίες.

«Η ποντικοπαγίδα» (1952- σήμερα)

Η συγκεκριμένη παράσταση γράφει ακόμη ιστορία, μιας και 62 χρόνια από το πρώτο της ανέβασμα στο West End Theatre του Λονδίνου, συνεχίζει να προσελκύει θεατές από κάθε γωνιά της γης. Το θρυλικό αυτό έργο της «βασίλισσας του μυστηρίου» Agatha Christie, που κατέχει

το ρεκόρ της μακροβιότερης παράστασης διεθνώς, αναμφισβήτητα αποτελεί σημείο αναφοράς στην ιστορία του θεάτρου και ένα από τα πιο σημαντικά αξιοθέατα της Βρετανικής πρωτεύουσας.

Το σκηνικό στήνεται σε ένα χιονισμένο επαρχιακό ξενοδοχείο, όπου οι ιδιοκτήτες, ένα νεαρό ζευγάρι και τέσσερις ένοικοι πληροφορούνται, από τον αστυνόμο Τρότερ, ότι ένας από αυτούς είναι δολοφόνος. Ένας-ένας οι ύποπτοι ανακρίνονται και αποκαλύπτουν το ανέντιμο παρελθόν τους. Μια... παγίδα έρχεται να δώσει τέλος στο μυστήριο και να ανατρέψει κάθε δεδομένο.

Σύμφωνα με την παράδοση, στο τέλος της κάθε παράστασης, ζητούταν από το κοινό να μην αποκαλυφθεί η ταυτότητα του δολοφόνου σε οποιοδήποτε έξω από το θέατρο, για να διασφαλιστεί ότι το τέλος του έργου δε θα είναι γνωστό για το μελλοντικό κοινό. Στην εποχή του internet, όμως, τίποτα δε μένει κρυφό. Το 2010 η Wikipedia σε άρθρο της αποκαλύπτει εν μία νυκτί το όνομα του ενόχου, διαλύοντας έτσι μία παράδοση 58 ετών.

«Όρνιθες» (1959)

Το μόνο σίγουρο είναι ότι έμεινε στην ιστορία για τους λάθος λόγους. Με τον Κάρολο Κουν στη σκηνοθεσία, το Μάνο Χατζιδάκι στη μουσική, το Γιάννη Τσαρούχη στα σκηνικά και τα κοστούμια, το Βασίλη Ρώτα στη μετάφραση και τη Ραλλού Μάνου στις χορογραφίες, αυτή η παράσταση ήταν μία καλλιτεχνική συνάντηση κορυφής από

κάθε άποψη. Ωστόσο, ο «θρησκευτικός» σάλος που προκάλεσε, υπερκάλυψε το αισθητικό της αποτέλεσμα.

Μια σκηνή στην οποία παρουσιαζόταν ο ιερέας ντυμένος ως ορθόδοξος κληρικός και ο χορός απαντούσε με «αμήν», έκανε τον τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Τσάτσο να απαγορεύσει τη συνέχιση των παραστάσεων επειδή «προσβάλλεται το θρησκευτικόν αίσθημα του λαού».

Οι «Όρνιθες» εισήγαγαν το μοντερνισμό στο αρχαίο δράμα, αντιμετωπίζοντας το με διαφορετική προσέγγιση, εκ διαμέτρου αντίθετη από την κορεσμένη, ακαδημαϊκή που επικρατούσε ως τότε, γι' αυτό και τάραξαν τα λιμνάζοντα νερά του ελληνικού θεάτρου. Αξεπέραστη παράσταση και αναμφισβήτητη η πιο ευτυχής καλλιτεχνική συγκυρία των τελευταίων 55 χρόνων.

«Το φάντασμα της Όπερας» (1988- σήμερα)

Ίσως το πιο γνωστό μιούζικαλ παγκοσμίως βασισμένο σε μυθιστόρημα του Γκαστόν Λερού, το «φάντασμα της Όπερας», εδώ και 26 χρόνια δε σταματά να εντυπωσιάζει κοινό και κριτικούς. Έκανε πρεμιέρα στο West End του Λονδίνου και 2 χρόνια αργότερα στο Broadway, όπου συνεχίζεται να παίζεται έως σήμερα, έχοντας συμπληρώσει πάνω από 10.000 παραστάσεις. Έχει τιμηθεί με αμέτρητα βραβεία και σίγουρα αποτελεί μια από τις ακριβότερες παραγωγές όλων των εποχών.

Το έργο μιας αφηγείται τη ζωή μιας μουσικής ιδιοφυΐας, που τρομοκρατεί την Όπερα του Παρισιού, όταν απαγάγει τη νεαρή σοπράνο Κριστίν Ντασέ, με την οποία είναι ερωτευμένος. Μια φρικτή παραμόρφωση του προσώπου του τον αναγκάζει να ζει κρυμμένος για χρόνια στα υπόγεια της Όπερας, όπου εκπαιδεύει την όμορφη Κριστίν. Μία τραγική ιστορία αγάπης που επενδύεται καταπληκτικά με τα τραγούδια του Andrew Lloyd Webber.

Γιατί αυτή η παράσταση έχει γράψει ιστορία; Κάθε παράσταση έχει 130 συντελεστές, 230 κοστούμια, 22 αλλαγές σκηνικού, 281 κεριά, ενώ χρησιμοποιούνται 250 κιλά ξηρού πάγου 10 καπνού. Το πραγματικά εκθαμβωτικό χειροποίητο αντίγραφο του πολυελαίου της Όπερας του Παρισιού αποτελείται από 6.000 χάντρες, έχει πλάτος 3 μέτρα και ζυγίζει 1 τόνο και τέλος, το μακιγιάζ του «φαντάσματος» διαρκεί 2 ολόκληρες ώρες! Τα νούμερα μιλούν από μόνα τους...

Το Θέατρο Κωφών Ελλάδος Άρθρο της Σούλη Κων/νας

Στο χώρο της τέχνης υπάρχουν πολλά είδη που σε αποστομώνουν με την ομορφιά τους, σε προβληματίζουν με τη μορφή τους, σε ψυχαγωγούν με το νόημα που διοχετεύουν και τέλος μένουν σε ένα «δωμάτιο» στην καρδιά του μυαλού σου. Ωστόσο, δεν έχουν αναφερθεί όλα τα είδη τέχνης ή μπορεί να αδιαφορήσαμε για κάποια.

Ο όρος «θέατρο» μας παραπέμπει στο αρχαίο θέατρο της Επιδαύρου, σε δημοτικά θέατρα ή ακόμη και στο Badminton. Θα σκεφτούμε τις Όρνιθες, τον Καρυοθραύστη, την Ελένη της Τροίας και άλλα έργα που εντυπωσίασαν με την αναπαραγωγή τους. Αν διαβάσουμε ή δούμε αναφορές σχετικά με το Θέατρο Κωφών Ελλάδος (Θ.Κ.Ε.) οι περισσότεροι θα αναρωτηθούν την ύπαρξη του και στη συνέχεια θα ξεχαστούν. Σφάλμα μεγάλο όμως. Το Θ.Κ.Ε. είναι ένα από όλα τα θαύματα της τέχνης, είναι ένα από όλα τα επιτεύγματα της ανωτερότητας και της δημιουργικότητας του ανθρώπου. Αξία ανεκτίμητη. Περιλαμβάνει δόσεις από ολοκληρωτικές προσπάθειες των κωφών για διάκριση, δικαιοσύνη, προσφορά ψυχαγωγίας και για αποδοχή των ίδιων στην κοινωνία μας.

Το 1983 δημιουργείται το Θέατρο Κωφών Ελλάδος χάρη στις προσωπικές προσπάθειες του Στρατή και της Νέλλης Καρρά, η οποία

μέχρι σήμερα προσφέρει τις υπηρεσίες της ως Καλλιτεχνική Διευθύντρια και Σκηνοθέτης στο θέατρό μας.

Σκοπός, η λειτουργία του ως μέσο καλλιτεχνικής έκφρασης και ανάπτυξης εκφραστικών μέσων των κωφών ατόμων. Ακόμη, η παροχή δυνατότητας επικοινωνίας με το κοινωνικό σύνολο, χάρις στην ισότιμη συνεργασία κωφών και ακουόντων. Στην εικοσιπεντάχρονη πορεία του το Θέατρο Κωφών παρουσίασε με εξαιρετική επιτυχία έργα από το Ελληνικό και Παγκόσμιο Δραματολόγιο.

Σήμερα, στο Θέατρο Κωφών Ελλάδος λειτουργεί θεατρικό εργαστήριο, όπου επαγγελματίες κωφοί και ακούοντες ηθοποιοί διδάσκουν τεχνικές θεάτρου, παντομίμα, κινησιολογία, αυτοσχεδιασμό, χοροθέατρο στη νεότερη γενιά κωφών ατόμων που επιθυμούν να συνεχίσουν τη μακροχρόνια δράση του Θεάτρου Κωφών Ελλάδος.

Παρακάτω ακολουθεί μία συνέντευξη μικρού μήκους για το Θέατρο Κωφών από την Ευανθία Πλαχούρα, μιας ηθοποιού, που για καιρό προσφέρει στο θέατρο αυτό!

Συνέχεια στη σελίδα 9...

«Φάουστ» του Γκαίτε

Άρθρο της Χουσέα Γιώτας

Ο Φάουστ (γερμ. Faust – einedeutscheVolkssage) είναι ασπρόμαυρη βωβή κινηματογραφική ταινία δραματικού τρόμου του 1926 σε σκηνοθεσία Φρίντριχ Μούρναου και σενάριο βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Γκαίτε. Το φιλμ ξεκινάει με ένα απόσπασμα από την Αποκάλυψη του Ιωάννη. Οι τρεις καβαλάρηδες σπέρνουν τον τρόπο. Ξαφνικά, μέσα από λαμπερό φως ένας Αρχάγγελος παρουσιάζεται για να αναμετρηθεί με το Σατανά. Ο Αρχάγγελος φέρνει για παράδειγμα το Φάουστ, ένα γέρο αλχημιστή ιεροκήρυκα που διδάσκει το καλό. Ο Σατανάς βάζει στοίχημα, ότι θα βάλει σε πειρασμό και θα κερδίσει την ψυχή του Φάουστ. Αν κερδίσει το στοίχημα, τότε η Γη θα του ανήκει.

Υπάρχει έργο που να αγγίζει πιο άμεσα, με πιο επείγοντα τρόπο, ένα από τα μεζονα υπαρξιακά ερωτήματα της εποχής μας: τι να κάνω με τη ζωή μου; Από τη στιγμή που άρχισαν να μετατοπίζονται οι ανθρωπίνι προβληματισμοί από το μεταφυσικό στο γήινο επίπεδο, από τη στιγμή που ο άνθρωπος άρχισε – βαθμηδόν – να είναι κύριος του εαυτού του, να συνειδητοποιεί τον εαυτό του ως ξεχωριστή ολότητα, ξεκίνησε κι αυτό το ερώτημα, να σχίζει, σαν μαχαίρι, την ύπαρξη.

Τι να κάνω με τη ζωή μου; Ερώτημα που βιώνεται ιδιαιτέρως δραματικά, για πρώτη φορά, στην εφηβεία. Και από αυτή την άποψη, ο «Φάουστ», παρά τη δυσκολία και συνθετότητα του έργου, είναι πρώτης τάξεως θεατροπαιδαγωγικό υλικό για το εφηβικό κοινό. Πράγμα που διέβλεψε η σκηνοθέτης Τζωρτζίνα Κακουδάκη, που εδώ και μερικά χρόνια μάς έχει συστήσει το εφηβικό θέατρο στην Ελλάδα. Όμως πραγματεύεται και εικονοποιεί αυτούς τους προβληματισμούς με τρόπο ζωντανό, ζωηρό, έντονα κινητικό, συχνά μουσικοχορευτικό.

Εκπληκτικό το πόσο προφητικό είναι για το σύγχρονο άνθρωπο ο «Φάουστ» του Γκαίτε, το πόσο λεπτά κουρδισμένος φαίνεται να είναι ο Γερμανός ρομαντικός συγγραφέας στις συγχωρδίες του ανθρώπου του 21ου αιώνα. Γιατί, αν η σκέψη αυτή - τι να κάνω με τη ζωή μου; - και η κυρίως η φοβερή απληστία μας για εμπειρίες και αγαθά, έμοιαζε φευγαλέα για τους περισσότερους ανθρώπους την εποχή του Γκαίτε, σήμερα έχει αποκτήσει μία αγχόγωνα δυναμική, γύρω από την οποία δομείται η ζωή μας.

Κριτική για το Φάουστ που παρακολουθήσαμε

Άρθρο του Μπασιά Μιχάλη

Στις 14/2/2014 πήγαμε με το σχολείο μας να δούμε τον «Φάουστ» του Γκαίτε, σε σκηνοθεσία της Τζωρτζίνας Κακουδάκη, από τη θεατρική ομάδα 4frontal, στο δημοτικό θέατρο Καλλιθέας. Κάποιοι καθηγητές μας μίλησαν για το έργο και έκαναν πολλούς από τους μαθητές να ενθουσιαστούν για την επερχόμενη παράσταση, όμως οι περισσότεροι από εμάς πήγαμε υποψιασμένοι, καθώς τα προηγούμενα χρόνια είχαμε παρακολουθήσει δύο ακόμα παραστάσεις από την ίδια ομάδα, το «Όνειρο Θερινής Νυκτός» του Σαίξπηρ και τις «Όρνιθες» του Αριστοφάνη, οι οποίες δε μας άφησαν ικανοποιημένους. Δυστυχώς, κατά την προσωπική μου άποψη, ούτε και η φετινή παράσταση στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Πρώτα απ' όλα, χαρακτηριστικό αυτών των παραστάσεων είναι το ότι αποτελούν τολμηρές διασκευές, δομημένες έτσι ώστε να γίνουν κατανοητές στο νεότερο κοινό και να εκμαιεύσουν το εύκολο γέλιο από τους θεατές, μια από τις μεγαλύτερες παγίδες που υπάρχουν στον κόσμο του θεάτρου και του κινηματογράφου, καταφεύγοντας έτσι σε πρόστυχα αστεία ή παρατραβηγμένες καταστάσεις. Και αν μπορεί να παραβλεφθεί η μη χρήση σκηνικών και κατάλληλου ρουχισμού που έτσι κι αλλιώς εφαρμόζεται ευρέως στις μέρες μας, σίγουρα δεν μπορεί να μείνει απαρατήρητο το γεγονός ότι ανά τακτά χρονικά διαστήματα, οι ηθοποιοί «μετατρέπονταν σε μουσικούς» και έπαιζαν τραγούδια ειδικά φτιαγμένα για την παράσταση, τα οποία ήταν καλά εκτελεσμένα, αλλά η ύπαρξή τους δεν ταίριαζε σε ένα κλασικό έργο. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι οι νεαροί σε ηλικία συντελεστές της παράστασης σαφέστατα και μπορούν να έχουν τη δική τους άποψη και το προσωπικό τους όραμα για οποιοδήποτε έργο, αλλά οι τρεις συγκεκριμένες διασκευές έχω την εντύπωση πως πρόδωσαν το αρχικό κείμενο. Ίσως φταίει η έντονη προσπάθειά τους να ξεχωρίσουν και να δείξουν τις ικανότητές τους, η οποία όμως τελικά τους παγιδεύει και τους εμποδίζει να κερδίσουν το σεβασμό του κοινού. Παρ' όλα αυτά, η παράσταση είχε και θετικά. Οι ηθοποιοί είναι αδιαμφισβήτητα ταλαντούχοι, όχι μόνο όσον αφορά την υποκριτική, αλλά και στο χώρο της μουσικής και γι' αυτό ακριβώς αξίζουν κάτι καλύτερο. Επίσης, αν και το αποτέλεσμα δεν ήταν καλό, σίγουρα χρειάστηκε αφοσίωση και μεράκι για να στηθεί η παράσταση. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι τα άτομα αυτά, μετά από κάθε παράσταση, κάθονται για πάνω από δέκα λεπτά με το κοινό ακούγοντας παρατηρήσεις, απορίες και επισημάνσεις, κάτι που είναι αξιοσέβαστο και μόνο ανοικτόμυαλοι άνθρωποι θα το έκαναν. Εν κατακλείδι, η παράσταση αυτή καθεαυτή ήταν απογοητευτική, αλλά είναι σίγουρο πως οι 4frontal έχουν μέλλον μπροστά τους και αν το αξιοποιήσουν σωστά θα μας απασχολήσουν και ίσως στο μέλλον να μας κάνουν να μπούμε σε ένα θέατρο για να παρακολουθήσουμε ένα θεατρικό έργο, κάτι που τόσο πολύ χρειάζεται και λείπει από την εποχή μας.

Η αυτοκριτική ύψιστη αρετή

Άρθρο της Ζαρίου Κωνσταντίνας

Με τον όρο αυτοκριτική εννοούμε τη γνήσια ενδοσκόπηση και την άσκηση γόνιμου αυτοελέγχου, ώστε να αξιολογούμε τις πράξεις μας, επισημαίνοντας τα προτερήματα και τις αδυναμίες μας. Με την αυτοκριτική στοχεύουμε στην αξιοποίηση των πρώτων και στην καταπολέμηση των δεύτερων και έχουμε ως απώτερο σκοπό την προσωπική μας βελτίωση και την επίδειξη της καλύτερης δυνατής κοινωνικής στάσης. Η αυτοκριτική οδηγεί στην αυτογνωσία, δηλαδή στη γνώση του εαυτού μας, στη συνειδητοποίηση των αρετών και αδυναμιών μας, των προτερημάτων ή ελαττωμάτων μας. Οι Αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν την αυτογνωσία σημαντική αρετή. Το «γνώθι σαυτόν» ήταν χαραγμένο στην είσοδο του ναού του Απόλλωνα στους Δελφούς. Ο Σωκράτης δίδαξε πως «είναι γελοίο να εξετάζει κανείς τα ξένα πράγματα, ενώ αγνοεί τον εαυτό του».

Η ελευθερία του σύγχρονου ανθρώπου απειλείται άμεσα λόγω λανθασμένης ιεράρχησης αξιών και προτεραιοτήτων και λόγω γενικότερα του ωφελιμιστικού και τεχνοκρατικού πνεύματος που μας συρρίκνωσε πνευματικά. Η ανάγκη, επομένως της αυτοκριτικής είναι επιτακτική.

Μέσα σε μια εποχή υλικού ευδαιμονισμού, ο άνθρωπος αδρανεύει πνευματικά ή γίνεται μονομερής με το πρόσημα της ειδίκευσης. Κατά συνέπεια, όλη αυτή η πνευματική συρρίκνωση τον μετατρέπει συχνά σε άθυρμα στα χέρια των επιτηδίων, οι οποίοι εξυπηρετώντας ποικίλες σκοπιμότητες, προπαγανδίζουν σε βάρος του, διαστρεβλώνοντας γεγονότα και καταστάσεις και στοχεύοντας στον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης. Με εφόδιο, ωστόσο, την αυτοκριτική, ο άνθρωπος αποφεύγει κάθε απόπειρα χειραγώγησης, γιατί, έχοντας συναίσθηση της πνευματικής του ανεπάρκειας, επιδιώκει τη διαρκή σφαιρική ενημέρωση του, τη διεύρυνση των οριζόντων του και την κατάκτηση της αληθινής παιδείας.

Η σταθερότητα που παρέχει το δημοκρατικό πολίτευμα υφίσταται, όταν τα άτομα προβαίνουν σε διαρκή και ουσιαστική αυτοανάλυση, αντιλαμβάνονται τον πολιτικό τους ρόλο και διεκδικούν τα δικαιώματά τους και τηρούν τις υποχρεώσεις τους, ασκώντας έλεγχο στην εξουσία. Ειδικά σήμερα, που οι πολίτες αδιαφορούν για τα κοινά και οι πολιτικοί δημαγωγούν προβάλλοντας το κομματικό συμφέρον έναντι του συνόλου, γεγονός που υπονομεύει τις πολιτικές ελευθερίες, είναι αναγκαία η ύπαρξη αυτοκριτικής. Η ελευθερία σήμερα υπονομεύεται εξαιτίας της πολυκοσμίας και της ανωνυμίας, που επιφέρει ο αστικός τρόπος ζωής. Η επικράτηση του ατομικισμού και το στείο ανταγωνιστικό πνεύμα θέτουν εμπόδια στην ομαλή συνύπαρξη των ανθρώπων και υποδαυλίζουν φαινόμενα κοινωνικής νοσηρότητας. Η προώθηση αδικιών και ανισοτήτων και γενικά κάθε αντικοινωνική ενέργεια, που κλονίζει τα θεμέλια της κοινωνίας και φαλκιδεύει τα κοινωνικά δικαιώματα, μπορούν να αντιμετωπιστούν με αφετηρία την αυτοεξερεύνηση. Κατά αυτόν τον τρόπο, όχι μόνο ελαχιστοποιούνται οι συγκρούσεις και οι άγονες αντιπαραθέσεις, αλλά ο άνθρωπος, μπορεί να συνειδητοποιήσει την αξία της πρόταξης του κοινού καλού και της αλληλεγγύης και θα είναι σε θέση να αγωνιστεί για την εδραίωση των κοινωνικών ελευθεριών. Μέσω της αυτοκριτικής και της αυτογνωσίας, λοιπόν, συνειδητοποιεί ο άνθρωπος καλύτερα τη θέση του μέσα στο κοινωνικό σύνολο. Έτσι, επέρχεται ο σεβασμός στους νόμους και επιτυγχάνεται η γενικότερη κοινωνική πρόοδος.

Η άσκηση αυτοκριτικής αποτελεί ύψιστη ηθική αρετή, που οδηγεί στην κατάκτηση της αυτογνωσίας, άρα και της ηθικής ελευθερίας. Οδηγεί δηλαδή, στην απαλλαγή από πάθη και αδυναμίες, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να συμπεριφέρεται με εγκράτεια, αυτοκυριαρχία και σύνεση, πολύτιμα εσωτερικά εφόδια, που τον απομακρύνουν από το πνεύμα του υλικού ευδαιμονισμού και του γενικότερου αμοραλισμού της σύγχρονης κοινωνίας. Σε μια εποχή υποκρισίας και ιδιοτέλειας, όπως είναι η σημερινή, η αναζήτηση του εαυτού μας και της χαμένης εσωτερικής μας ισορροπίας είναι καθοριστική.

Έτσι μόνο με παρησία και αποφασιστικότητα θα μπορέσουμε να καταδικάσουμε την απευαισθητοποίηση του ανθρώπου και να αρχίσουμε το δημιουργικό αγώνα για μια ζωή χωρίς ατομικισμό, αδιαφορία και ψυχρότητες αλλά στηριγμένοι στην αξιοπρέπεια, το σεβασμό και τον ανθρωπισμό.

Αυτοκριτική - Αυτογνωσία

Άρθρο της Σεφερίδη Μαρίας

Η αυτογνωσία και η αυτοκριτική είναι έννοιες αλληλένδετες, συνυφασμένες με την αξιολόγηση, τη βελτίωση του χαρακτήρα μας και τον έλεγχο της δραστηριότητας μας. Γι' αυτό ταυτόχρονα έχουν ηθική, ψυχική αλλά και πρακτική αξία.

Η αυτογνωσία αφορά τη σταδιακή ανακάλυψη του εαυτού μας και τη συνειδητοποίηση των ιδιομορφιών και των ικανοτήτων και δεν πρέπει να έχει τη μορφή στείρας και εγωπαθούς εσωστρέφειας. Η αυτογνωσία χάνει το νόημά της ως αμείλικτη κριτική καθώς οδηγεί στην απαισιοδοξία και την αποθάρρυνση ενώ θα έπρεπε να αποτελεί σωστή αξιολόγηση των πραγμάτων και δημιουργική επαφή με τη ζωή. Έτσι η αυτογνωσία συμπληρώνεται από την αυτοκριτική, τη μόνιμη κριτική που πρέπει να ασκεί ο άνθρωπος μόνος του για τα πεπραγμένα, όπως οι Πυθαγόρειοι ρωτούσαν κάθε βράδυ τον εαυτό τους «Τι καλό έκανα, τι δεν έκανα, τι θα έπρεπε να κάνω».

Αυτή η ενδοσκόπηση δεν είναι ασφαλώς εύκολη υπόθεση. Χρειάζεται κουράγιο για να διακρίνουμε και κυρίως να δεχτούμε τις ατέλειες και τα ελαττώματά μας γιατί αγαπάμε τον εαυτό μας και εύκολα βρίσκουμε ελαφρυντικά και δικαιολογίες για ό,τι δε μας «βολεύει». Η φιλαυτία απεχθάνεται κάθε είδους δυσάρεστη διαπίστωση. Αλλά και ο κοινωνικός περίγυρος ηθελημένα ή αθελημένα συντελεί στην καλλιέργεια μιας ψεύτικης εικόνας για τον εαυτό μας και εξουδετερώνει τη διάθεση και την ανάγκη για αυτοκριτική και αυτογνωσία.

Με την αυτοκριτική και την αυτογνωσία ο άνθρωπος αντιμετωπίζει αποτελεσματικά τις δυσκολίες. Για να επιτευχθεί αυτό προϋποθέτει να γνωρίζει τη φύση του και να εφαρμόσει μια ενδελεχή έρευνα. Έτσι συνειδητοποιεί τα προτερήματα και τα ελαττώματα του χωρίς να υπερεκτιμά τις δυνατότητές του και σταθμίζοντας όλους τους παράγοντες και τις παραμέτρους των πράξεων του. Αυτό τον οδηγεί σε ορθές επιλογές και αποφάσεις, σε οργανωμένες και αποτελεσματικές ενέργειες.

Με τη διαδικασία αυτή ο άνθρωπος γίνεται πιο έμπειρος, πιο ώριμος και υπεύθυνος. Μαθαίνει να είναι μετριοφρων και διαλλακτικός. Αποδέχεται τις αδυναμίες του συμφιλιώνεται με τον εαυτό του και προσπαθεί να μην επαναλαμβάνει τα λάθη που έκανε. Η αυτογνωσία και η αυτοκριτική δεν είναι παρά ένας διαρκής αγώνας, μίαν ασίγαστη πάλη με τον κακό εαυτό μας. Και στο μέτρο που κατορθώνουμε να επιβληθούμε στις αδυναμίες μας, ο αγώνας συντελεί στη βελτίωση της προσωπικότητας μας.

Τέλος ο άνθρωπος που γνωρίζει τον εαυτό του είναι λιγότερο αλλοτριωμένος. Αλλοτρίωση είναι η απώλεια της δυνατότητας να ρυθμίζει τη ζωή του σύμφωνα με τη βούληση και την κρίση του. Για παράδειγμα αλλοτριωμένος είναι ο σύγχρονος άνθρωπος ο οποίος κατευθύνεται από τα ΜΜΕ. Όταν όμως ξέρει καλά τον εαυτό του, έχει δηλαδή συνείδηση των επιθυμιών του, των αναγκών και των δυνατοτήτων του είναι σε θέση να κρίνει και να καθορίζει ο ίδιος τη ζωή του.

Επομένως ακόμα και σήμερα εξακολουθεί να ισχύει το αρχαίο γνωμικό του Σωκράτη «γνώθι σαυτόν» το οποίο είναι επίκαιρο. Μέσα στη χαώδη κατάσταση, στον κυκεώνα των αντιλήψεων της εποχής, στη σύγχυση και στην αλλοτρίωση, η αυτοκριτική και η αυτογνωσία είναι αναγκαίες καθώς επιτρέπουν να σκεφτόμαστε και να αποφασίζουμε ελεύθερα και ορθά.

Αξιολόγηση και εκπαίδευση

Άρθρο της Τσίγκου Κατερίνας

28 Μαΐου 2014... Μία μέρα την οποία οι μαθητές του 2014 θα τη θυμούνται ίσως σε όλη τους τη ζωή. Γιατί; Μα φυσικά γιατί είναι η πρώτη μέρα των πανελληνίων εξετάσεων. Αυτή όπως και οι υπόλοιπες 2 εβδομάδες θα καθορίσουν τη ζωή των παιδιών καθώς θα κρίνει σε ποια σχολή θα περάσουν, τη μετέπειτα καριέρα τους. Και αφού, όπως φαίνεται είναι τόσο σημαντικό γι' αυτούς αλλά και για τους γονείς τους -οι οποίοι κοπιάζουν για να τους βοηθήσουν με φροντιστήρια και ιδιαίτερα-άραγε εκείνο το τρίωρο που έχουν στη διάθεση τους για το κάθε μάθημα τους καλύπτει; Αυτές οι τρεις βασανιστικές ώρες και το γραπτό αντικατοπτρίζουν πραγματικά τις γνώσεις που έχει ένα παιδί στα αρχαία ή στα μαθηματικά, όλα αυτά που έχει μάθει στα 6 χρόνια του γυμνασίου και του λυκείου; Και όμως όχι.

Το εκπαιδευτικό σύστημα λοιπόν έχει βρει αυτό το σύστημα αξιολόγησης το οποίο σαφώς δεν είναι και το καλύτερο. Υπάρχει η λεγόμενη «δικτατορία του ενός βιβλίου» που είναι η στείρα αποστήθιση και η βαθμοθηρική διάθεση. Επιβραβεύεται ο μηχανισμός και η χρησιμοθηρία, δεν προάγεται η κριτική ικανότητα. Μέσο αξιολόγησης είναι η εξέταση. Καταρχάς υπερτιμάται η εξέταση σε βάρος της ουσιαστικής μάθησης. Μέτρο αξιολόγησης είναι η βαθμολογία η οποία δεν είναι ένας αριθμός, αλλά χαρακτηρίζει ποιοτικά την επίδοση και την προσωπικότητα του μαθητή. Το ενδιαφέρον των υποψηφίων επικεντρώνεται στην εξεταστέα ύλη. Όσο καλύτερα μάθουν ή για να ακριβολογούμε, όσο την απομνημονεύσουν τόσο μεγαλύτερος θα είναι και ο βαθμός τους, τόσο περισσότερες πιθανότητες θα έχουν να εισαχθούν στη σχολή που επιθυμούν. Με τον ισχύοντα λοιπόν τρόπο αξιολόγησης ο έλεγχος του μαθητή δεν αντικατοπτρίζει αντικειμενικά όσο γίνεται το γνωστικό του επίπεδο, τις νοητικές του ικανότητες, τη συγκρότηση που έχει στο λόγο του.

Εκτός από τα δύσκολα θέματα που έχουν να αντιμετωπίσουν και το άγχος που τους διακατέχει οι μαθητές βρίσκονται αντιμέτωποι και με την πίεση του χρόνου. Μέσα σε αυτές τις τρεις ώρες πρέπει να φέρουν στη μνήμη τους όλο το σχολικό βιβλίο, να το σκανάρουν ώστε να βρουν τη σωστή απάντηση που θα τους ανοίξει την πόρτα της επιτυχίας. Καλή μας επιτυχία λοιπόν γενιά του 1996 γι' αυτόν το δύσκολο αγώνα που έχουμε μπροστά μας!

Τι είναι το θέατρο κωφών; Είναι για εσάς ένα είδος τέχνης ή και κάτι παραπάνω;

Το θέατρο για εμάς είναι τέχνη, έκφραση, εκπαίδευση, γνώσεις και έρευνα των 2 γλωσσών. Μαθαίνουμε την υποκριτική και μέσω της ανάγνωσης κειμένου μαθαίνουμε να προσαρμόζουμε τον ελληνικό γραπτό λόγο στη νοηματική. Είναι και είδος κοινωνικοποίησης.

Γιατί το ξεκινήσατε; Υπάρχει στόχος;

Το Θ.Κ.Ε. ιδρύθηκε το 1984 για να καλύψει τις ανάγκες των κωφών ατόμων τότε για έκφραση και για την ανάδειξη της νοηματικής γλώσσας. Στόχος του παραμένει μέχρι και σήμερα η διάδοση και η αναγνώριση της ελληνικής νοηματικής γλώσσας (ΕΝΓ) μέσω του Θ.Κ.Ε.. Ένας νέος στόχος είναι η άρση του προεδρικού διατάγματος που απαγορεύει σε μη αρτιμελή άτομα τη φοίτηση σε δραματική σχολή.

Πιστεύετε ότι μπορεί να βοηθήσει στη βελτίωση σχέσεων με τους ακούοντες όπως είναι γνωστό ότι έχει προηγηθεί θέμα;

Ναι, και αυτός είναι ένας από τους βασικούς στόχους του Θ.Κ.Ε.. Μέσω της καθημερινής επαφής με τους ακούοντες ανταλλάσσουμε γνώσεις σε θέματα υποκριτικής, αλλά και γενικότερα θεατρικής απόλυσης γιατί εμείς δεν έχουμε τη δυνατότητα να πηγαίνουμε σε θέατρα να παρακολουθούμε παραστάσεις ούτε σε δραματική σχολή. Εμείς από την άλλη, τους δίνουμε γνώσεις σε θέματα κουλτούρας των κωφών και γενικότερα ενεργοποίηση στα θέματα αναπηρίας, συγκεκριμένα της κώφωσης.

Η γνώση του εαυτού μας είναι εξαιρετικά ευεργετική

Άρθρο του Φιτσόπουλου Γιώργου

Καθώς οι εξετάσεις πλησιάζουν, το άγχος των μαθητών κορυφώνεται, καθιστώντας έτσι αναγκαία την αντιμετώπισή του για την επίτευξη ικανοποιητικών αποδόσεων. Πώς όμως θα μπορούσε να βελτιώνονται οι αποδόσεις των μαθητών στις εξετάσεις; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό βρίσκεται στην έννοια της αυτοκριτικής, στη γνώση ενδοσκοπήση του εαυτού μας και την αξιολόγηση των πεπραγμένων μας.

Γενικότερα, με την αυτοκριτική οι άνθρωποι καταβάλουν προσπάθειες για τη συνειδητοποίηση των προτερημάτων και των αδυναμιών τους. Αν επιτευχθεί αυτό, τότε έχει αποκτήσει την αυτογνωσία, το «γνώθι σεαυτόν», την ύψιστη αρχή για το Σωκράτη που αποτελούσε και στάση ζωής για τους αρχαίους Έλληνες. Με την αυτογνωσία ο άνθρωπος, αντιμετωπίζει αποτελεσματικά τις δυσκολίες, διερευνώντας τη φύση τους και τους παράγοντες που τις προκάλεσαν. Διαπιστώνοντας τα προτερήματα και τα ελαττώματά μας συνειδητοποιούμε επίσης, μέχρι πού μπορούμε να φτάσουμε, τι μπορούμε να κάνουμε. Όντες γνώστες του εαυτού μας σταθμίζουμε με επιμέλεια όλους τους παράγοντες των πράξεών μας, βλέπουμε τα πράγματα με ρεαλισμό και τελικά οδηγούμαστε στην ορθή λήψη αποφάσεων.

Είναι φανερό λοιπόν, πως η αυτογνωσία θα μπορούσε να πριμοδοτήσει και τους μαθητές και να τους οδηγήσει σε καλύτερα αποτελέσματα. Γιατί έχοντας αυτογνωσία γίνεται ευκολότερη η διόρθωση τυχόν λαθών και έτσι το άγχος αποβάλλεται, ο μαθητής ηρεμεί ψυχικά και οι επιδόσεις του βελτιώνονται καθώς μόνο ο ίδιος του ο εαυτός γνωρίζει τις δυνατότητές του. Η γνώση του εαυτού μας θα μπορούσε να αποδειχθεί εξαιρετικά ευεργετική, φυσικά όχι μόνο για τις εξετάσεις τους, αλλά και για τη μετέπειτα ζωή στο διαρκή αγώνα για την αντιμετώπιση των δυσχερειών.

Πώς νιώθετε όταν είστε πάνω στη σκηνή;

Νιώθουμε ευθύνη και άγχος για τη σωστή απόδοση του ρόλου. Νιώθουμε υπερήφανοι για την ανάδειξη της ελληνικής νοηματικής γλώσσας. Νιώθουμε και πίεση διότι πρέπει να απωθήσουμε για δύο ώρες τον εαυτό μας και να φορέσουμε το ένδυμα του ρόλου.

Τι μήνυμα θέλετε να στείλετε στους ακούοντες;

"Δεν υπολείπομαι σε τίποτα από τους άλλους και μπορώ να εκφράζομαι μέσω του θεάτρου όπως και αυτοί".

Παρατήρησα ότι αρχίζουν και συμμετέχουν ακούοντες ηθοποιοί και πιστεύω ότι αποτελούν σημαντικό πράγμα για τις σχέσεις σας. Έτσι είναι; Πως νιώθετε;

Ναι είναι αλήθεια. Νιώθουμε υπερήφανοι που είμαστε το μοναδικό θέατρο που μπορεί να ενώσει δυο γλώσσες και δυο κόσμους σε τέτοιο επίπεδο που να συλλειτουργούν μέσα από ένα ρόλο.

Οι κωφοί δεν μπορούν να ακουστούν, όμως αυτό δεν τους εμποδίζει να προβληθούν και να αναγνωριστούν ως ενεργά μέλη της κοινωνίας μας. Είναι κι αυτοί άνθρωποι, μόνο που στο λεξιλόγιό τους το ρήμα «ακούω» εκλείπει, ωστόσο δε λείπουν τα ρήματα «αγαπώ», «δημιουργώ» και «προσφέρω». Το Θέατρο Κωφών είναι ένα μέσο για την έκφρασή τους και την ελευθερία τους, είναι ακόμη και ένα εργαλείο γνώσης και το πιο σημαντικό, είναι ένα ταξίδι σε έναν άλλον κόσμο όπου κυριαρχεί η απόλυτη ησυχία...

Όσοι επιθυμείτε να παρακολουθήσετε μία παράσταση ή να επισκεφτείτε έναν άλλον κόσμο, μπορείτε να πάτε στη διεύθυνση **Σαχτούρη 8-10, Πλατεία Κουμουνδούρου Ψυρρή, Αθήνα 10553** Τηλέφωνο: **210 3214708, 6985 765550**

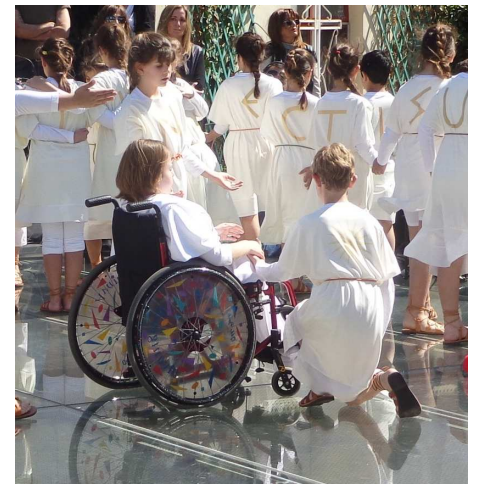
«Αγκαλιάζουμε την Ακρόπολη, Αγκαλιάζουμε τη Δημοκρατία, Αγκαλιάζουμε την Ανθρωπότητα» με τα μάτια των μαθητών

Άρθρο του Νταβατζίκου Γιώργου

Με το σύνθημα «Αγκαλιάζουμε την Ακρόπολη, Αγκαλιάζουμε τη Δημοκρατία και την Ανθρωπότητα» εορτάστηκε στις 21 Μαρτίου η Παγκόσμια Ημέρα κατά του Ρατσισμού. Περίπου 3.000 μαθητές μαζεύτηκαν από το πρωί γύρω από τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης και αγκάλιασαν με ένα κύκλο αδελφότητας τον Παρθενώνα και όλα τα υπόλοιπα μνημεία του αρχαιολογικού χώρου. Οι δεκάδες μαθητές διαφόρων ηλικιών από σχολεία της Αθήνας ύψωσαν τα χέρια τους ψηλά και είπαν όλοι μαζί ΟΧΙ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ και την ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ. 2000 μπαλόνια αφέθηκαν στον ουρανό ώστε το μήνυμα να φτάσει σε όλο τον κόσμο. Τα χαρούμενα παιδικά πρόσωπα με τα χαμόγελα που τα κοσμούσαν έλαμπαν στο φως του καταγάλανου ελληνικού ουρανού και τα αρχαία μνημεία έστεκαν περήφανα, αγκαλιασμένα από τους μαθητές, και έδιναν και αυτά το μήνυμά τους.

Παράλληλα στο πλέον μεγαλύτερο και σύγχρονο μουσείο του κόσμου, στο Μουσείο της Ακρόπολης έλαβε δράση μια εκδήλωση που πλαισιώνει την ημέρα με την παρουσία του αρχαιοελληνικού πνεύματος. Στην εκδήλωση έλαβαν μέρος γνωστοί καλλιτέχνες όπως: ο Αντώνης Ρέμος, η Μελίνα Ασλανίδου, ο διάσημος σκηνοθέτης Γιάννης Σμαραγδής και η εκθαμβωτική σοπράνο Σόνια Θεοδωρίδου, που υποστήριξε μουσικά την εκδήλωση με διάφορα τραγούδια του ελληνικού ρεπερτορίου, ένα εκ των οποίων αποτέλεσε και η μελοποιημένη μορφή του ποιήματος του Κ. Καβάφη «Ιθάκη». Εκτός των άλλων οι διάσημοι που παρευρέθηκαν στην εκδήλωση απήγγειλαν κομμάτια από την «Χάρτα του Ρήγα». Την παρουσίαση της εκδήλωσης ανέλαβε η γνωστή ηθοποιός Έλντα Πανοπούλου, ενώ την εκδήλωση παρακολούθησε μεταξύ άλλων ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, κος Κ. Παπούλιας. Από την εκδήλωση δεν έλειψε η παρουσία θεατρικού δρώμενου. Μαθητές και μαθήτριες των εκπαιδευτηρίων Παλλάδιο σε συνεργασία με την ομάδα αρχαίας όρχησης ΛΑΖΟΥ παρουσίασαν ένα κατάπληκτικό δρώμενο με θέμα τους αρχαίους βασιλείς της Αθήνας. Οι μαθητές και οι μαθήτριες τραγούδησαν και χόρεψαν θέλοντας να μεταδώσουν με τον καλύτερο τρόπο το μήνυμα εκείνης της ημέρας. Ήταν μια ιδιαίτερα συγκινητική μέρα, παιδιά ξένα και γνωστά μεταξύ τους πιάστηκαν χέρι – χέρι σε μια αγκαλιά και πάταξαν υπό το βλέμμα της Ακρόπολης, του αιώνιου συμβόλου της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης, το ρατσισμό που μαστίζει τη σύγχρονη κοινωνία μας. Μα κάτι έλειπε τούτη εκείνη την περίλαμπρη μέρα και φρόντισαν όλοι να μην το αφήσουν να περάσει απαρατήρητο. Στο εσωτερικό του μουσείου οι Καρυάτιδες ήταν ακόμα 4 και τα μάρμαρα του Παρθενώνα δεν είχαν βρει ακόμα τους αιώνιους συντρόφους τους.

Είθε ο καθένας από εμάς να μην ξεχνά ποτέ να κοιτά πάνω από όλα το συνάνθρωπό του ανεξαιρέτως φύλλου, χρώματος, θρησκείας κ.τ.λ. και είθε κάποια μέρα να καμαρώσουμε τα ελγίνεια πίσω στην πατρίδα τους. Χρόνια πριν ο Ρίτσος είπε «Αν όλα τα παιδιά της γης πιάναν γερά τα χέρια, κορίτσια, αγόρια στη σειρά και στήναν χορό, ο κύκλος θα γινότανε πολύ πολύ μεγάλος και ολόκληρη τη γη μας θα αγκάλιαζε θαρρώ». Αυτά τα λόγια πρέπει να μείνουν στα μάτια των μαθητών, γιατί αυτά είναι που μπορούν λιτά και περιεκτικά να συνοψίσουν όλο το νόημα της ανθρωπιάς, της κοινωνικής αδελφότητας αλλά και πάνω από όλα της αδελφικής αγάπης!

21 03 2014

Εικόνες και ακούσματα που μας έμειναν

Αθλητικές ομάδες του σχολείου

Επιμέλεια: Σαραντίδης Θάνος

Το Υπουργείο Παιδείας, αποδεικνύοντας τις προσπάθειες που καταβάλλει για την καλλιέργεια του αθλητικού ιδεώδους στους νέους, διοργάνωσε για άλλη μια χρονιά Πανελλήνια σχολικά πρωταθλήματα Ποδοσφαίρου και Καλαθοσφαίρισης.

Το σχολείο μας πήρε μέρος και στις δύο διοργανώσεις, σχηματίζοντας ομάδες και για τα δύο αθλήματα, υπό την επίβλεψη και την καθοδήγηση του καθηγητή φυσικής αγωγής του σχολείου, κ. Βαλατσού.

Ομάδα Καλαθοσφαίρισης

Πρώτος αγώνας: Η ομάδα Καλαθοσφαίρισης του σχολείου μας στον πρώτο της αγώνα κλήθηκε να αντιμετωπίσει το 2^ο Λύκειο Παλαιού Φαλήρου. Τα παιδιά της ομάδας μας εκπροσώπησαν επάξια το σχολείο μας και επιβλήθηκαν των αντιπάλων τους με σκορ 38-36.

Δεύτερος αγώνας: Μετά την πρόκρισή τους από τον πρώτο αγώνα, η ομάδα του σχολείου μας βρέθηκε αντιμέτωπη με το 2^ο Λύκειο Καλλιθέας. Δυστυχώς όμως, παρότι τα παιδιά έδωσαν τον καλύτερό τους εαυτό, δεν κατάφεραν να επικρατήσουν απέναντι στη «γειτονική» ομάδα της Καλλιθέας και ηττήθηκαν με σκορ 60-48.

Αναλυτικά τα μέλη της ομάδας Καλαθοσφαίρισης: Τσιώλης, Μουρελάτος, Τσομπάνος, Προμπονάς Σ., Προμπονάς Ν., Μουρατίδης, Καρδακάρης, Τσόλιας, Τσάπαλος, Μυλωνάς.

Ομάδα Ποδοσφαίρου

Τα πράγματα δεν ξεκίνησαν και πολύ καλά για την ομάδα ποδοσφαίρου, καθώς πριν τον πρώτο της αγώνα παρουσιάστηκε μια γραφειοκρατική εμπλοκή με τα δελτία αγώνων των παικτών. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μην μπορέσει η ομάδα να πάρει μέρος στον αγώνα και να αποκλειστεί «στα χαρτιά», όπως λέγεται.

Παρότι, λοιπόν, φαινόταν ότι η πορεία της ομάδας θα λάμβανε άδοξο τέλος πριν ακόμα ξεκινήσει, ο προπονητής της ομάδας κ. Βαλατσός κατέθεσε ένσταση για να αποτρέψει αυτόν τον άδικο αποκλεισμό. Τελικά η ένσταση έγινε δεκτή, καθώς αναγνωρίστηκε από τους αρμόδιους φορείς ότι δεν υπήρχε λόγος να αποκλειστεί η ομάδα για μια τέτοια λεπτομέρεια.

Τελικά ο αγώνας επαναλήφθηκε, με την ομάδα του σχολείου να αντιμετωπίζει το 6^ο Λύκειο Ν. Σμύρνης. Παρότι το ημίχρονο βρήκε την ομάδα μας να προηγείται με σκορ 1-0 τελικά οι αντίπαλοι κατάφεραν να ισοφαρίσουν και η κανονική διάρκεια έληξε με τις ομάδες ισόπαλες στο 1-1.

Ο αγώνας κρίθηκε τελικά στα πέναλτι όπου οι αντίπαλοι τελικά επικράτησαν. Έτσι παρά την ηρωική προσπάθεια των παικτών, η ομάδα αποκλείστηκε από τη διοργάνωση. Απόδειξη όμως των ικανοτήτων και της προσπάθειας που κατέβαλαν τα παιδιά αποτελεί το γεγονός ότι η αντίπαλη ομάδα κατέκτησε τελικά το Κύπελλο Δ' Αθήνας και προχώρησε σε πανελλήνιο επίπεδο.

Αναλυτικά τα μέλη της ομάδας Ποδοσφαίρου: Πιτσινός Γ., Πιτσινός Π., Περρής Μ., Περρής Β., Βερυκάκης, Γκότσης, Άγας, Βαγενάς, Πετρόγιαννης, Σαγιάννης, Τσελίκου, Δρυγιαννάκης, Γιανακόδημος, Λεονώφ, Πατεράκης.

Γλιστρώντας στον πάγο

Επιμέλεια: Ροντζοβά Θεοδώρα

Μία συνέντευξη της Ροντζοβά Θεοδώρας από την Κατερίνα Πλόχωρου, μαθήτριά της Α' Λυκείου και αθλήτρια καλλιτεχνικού πατινάζ στην ομοσπονδία «Τάρανδος».

Πρώτα απ'όλα, πες μας, πώς ανακάλυψες το καλλιτεχνικό πατινάζ; Σίγουρα δεν είναι και το δημοφιλέστερο άθλημα στη χώρα μας...

Η αλήθεια είναι ότι πάντα παρακολουθούσα τους αγώνες καλλιτεχνικού πατινάζ στην τηλεόραση και ονειρευόμουν τον εαυτό μου στη θέση των αθλητριών... Πατινάζ έκανα για πρώτη φορά πριν από 4 χρόνια, σε ένα ερασιτεχνικό παγοδρόμιο και το λάτρεψα! Πέρυσι έμαθα για τον Τάρανδο και έγινα αμέσως μέλος.

Πού γίνονται οι προπονήσεις, και κάθε πότε;

Προπονούμε στο παγοδρόμιο του Athens Heart. Τα μαθήματα είναι ατομικά (ή 2 παιδιά το πολύ), και συνήθως διαρκούν από 30 λεπτά ως μια ώρα. Φυσικά μπορεί κάποιος να πάει και κάποια άλλη στιγμή, εκτός προγράμματος και να ασκηθεί μόνος του. Γενικά είμαστε πολύ λίγοι, μόνο 30 παιδιά. Έρχονται όμως άνθρωποι όλων των ηλικιών που αγαπούν το πατινάζ και ασκούνται ερασιτεχνικά.

Λίγα λόγια για το εξωτικό αυτό σπορ...

Όπως σε όλα τα αθλήματα, έτσι και στο πατινάζ όσο νωρίτερα ξεκινήσεις, τόσο το καλύτερο. Υπάρχουν παιδάκια 4 χρονών που έρχονται και μαθαίνουν, και μάλιστα είναι και τα μόνα που δεν έχουν καθόλου αίσθηση του κινδύνου! Γιατί είναι ένα αρκετά επικίνδυνο άθλημα. Εμείς, σε αντίθεση με τους αθλητές hockey, δε φοράμε προστατευτικά κι έτσι είμαστε πιο επιρρεπείς σε μελανιές, κακώσεις, κατάγματα...

Ο καλύτερός μας φίλος είναι τα παγοπέδιλά μας. Οι μεγάλοι αθλητές μάλιστα δεν τα αγοράζουν από καταστήματα, αλλά σχεδιάζονται πέδιλα αποκλειστικά για το πόδι τους. Υπάρχουν ειδικά πέδιλα πιο κατάλληλα για πιρουέτες, άλλα που βοηθούν στα άλματα, ανάλογα με τις επιδιώξεις του αθλητή.

Η άριστη φυσική κατάσταση δεν αρκεί στο πατινάζ. Πρέπει ακόμη να έχεις μουσικό αυτί, καλό συγχρονισμό, χάρη και εκφραστικότητα στο πρόσωπο και στις κινήσεις σου. Στο σημείο αυτό θυμίζει αρκετά τον κλασικό χορό. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε ότι το πατινάζ είναι συνδυασμός αθλήματος και θεάματος.

Οι προπονητές μας είναι κι αυτοί αυστηροί. Μας μαθαίνουν να έχουμε αυτοπειθαρχία, στόχους και πείσμα, αλλά ταυτόχρονα νοιάζονται για μας, γίνονται δεύτεροι γονείς μας.

Πώς προβιβάζεστε σε ανώτερο επίπεδο; Υπάρχουν κάποιου είδους εξετάσεις;

Ακριβώς. Κάθε χρόνο γίνονται προαγωγικές εξετάσεις, στις οποίες προσκαλούνται κριτές από το εξωτερικό. Συνήθως έρχονται από χώρες με μεγάλη παράδοση στο άθλημα, όπως η Ρωσία, η Ουκρανία ή ο Καναδάς, και μάλλον σ' αυτό οφείλεται και η αυστηρότητά τους...

Ο αθλητής μαζί με τον προπονητή του πρέπει να παραδώσουν ένα λεπτομερές πρόγραμμα των κινήσεων του αθλητή σε συνάρτηση με τη μουσική. Κάθε απόκλιση από το πρόγραμμα, όπως η παράλειψη/αλλαγή μιας φιγούρας, η πτώση, ή το χάσιμο του χρόνου έχουν συνέπειες στη βαθμολογία. Σημαντικό ρόλο παίζει η εκτέλεση κινήσεων (το συναίσθημα) και ο συγχρονισμός τα ζευγάρια.

Είναι ακριβό άθλημα το πατινάζ;

Κ: Δυστυχώς είναι αρκετά δαπανηρό. Το φθηνότερο ζευγάρι παγοπέδιλα κοστίζει 70 ευρώ και είναι παπούτσια που χρειάζονται φροντίδα και συχνή αντικατάσταση, γιατί ο πάγος τα φθείρει. Όσο πιο έμπειρος είναι ένας αθλητής, τόσο συχνότερα πρέπει να αλλάζει τα παγοπέδιλά του.

Σε ποιους τομείς της ζωής σου σε έχει βοηθήσει το πατινάζ;

Πρώτα –πρώτα, βελτιώθηκε η στάση του σώματός μου και η ισορροπία μου, και κατ' επέκταση η φυσική μου κατάσταση. Με βοήθησε όμως και ψυχικά. Βλέπω ότι τώρα έχω αποκτήσει περισσότερο πείσμα και πίστη στον εαυτό μου. Σαφώς και έγινα πιο ανταγωνιστική, αλλά με την καλή έννοια, γιατί ο αθλητισμός πάνω απ' όλα προάγει τη φιλία.

Γίνονται αγώνες σε πανελλήνιο ή ευρωπαϊκό επίπεδο; Έχεις πάρει μέρος σε κάποιον;

Φέτος θα διεξαχθεί το 23^ο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα, στο οποίο συμμετέχουν κυρίως αθλητές από ομοσπονδίες της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και της Καρδίτσας. Δυστυχώς κάθε χρόνο τα παιδιά λιγοστεύουν, κυρίως λόγω της κρίσης. Εγώ δεν έχω πάρει μέρος σε κάποιον αγώνα. Όσο για τα ευρωπαϊκά-παγκόσμια πρωταθλήματα, η ελληνική συμμετοχή είναι μηδαμινή. Χώρες όπως η Αμερική, ο Καναδάς, η Ρωσία και οι Σκανδιναβικές χώρες είναι αυτές που σαρώνουν τα πρωταθλήματα.

Τι θα πρότεινες λοιπόν για να γίνει η χώρα μας ένας υπολογίσιμος αντίπαλος;

Καταρχάς να αρχίσουμε να αντιμετωπίζουμε το πατινάζ σα σοβαρό άθλημα και να πάψουμε να το θυμόμαστε μόνο τα Χριστούγεννα! Έπειτα, χρειαζόμαστε υποδομές. Πρέπει να χτιστούν περισσότερα παγοδρόμια, μεγαλύτερα και με καλύτερη ποιότητα πάγου. Κατανοώ βέβαια ότι το κλίμα δε βοηθά. Τέλος, χρειαζόμαστε κι άλλους προπονητές, αφού στον Τάρανδο υπάρχουν μόνο δύο.

Κλείνοντας θα ενθάρρυνες έναν έφηβο να ασχοληθεί με το πατινάζ, ή μήπως τελικά οι δυσκολίες υπερνικούν τα πλεονεκτήματα;

Εννοείται πως θα τον ενθάρρυνα! Το πατινάζ είναι ένας εξαιρετικός τρόπος να ασκηθείς και παράλληλα να ξεχάσεις τις σκοτούρες σου. Το κρύο που νιώθεις μόλις μπεις στο παγοδρόμιο, η αίσθηση ότι γλιστράς στον πάγο ενώ έξω έχει ζέστη είναι ασύγκριτη!!!

Σε ευχαριστώ Κατερίνα και σου εύχομαι καλή σταδιο(παγο)δρομία!

Εντυπώσεις από μία πραγματικά «εκπαιδευτική» εκδρομή

Στα πλαίσια πολιτιστικού προγράμματος με θέμα τα Βότανα οι μαθητές έκαναν μία εκδρομή στο εργοστάσιο της APIVITA και καταθέτουν τις εντυπώσεις τους... Επιμέλεια: Παπαγεωργίου Νικολέτα, Ποδαρόπουλος Γιώργος, Φιτσόπουλος Γιώργος, Σεφερίδη Μαρία, Πετρόγιαννης Θεωρή

Η πρώτη επαφή με το εργοστάσιο

Από την πρώτη κιόλας στιγμή, το όνομα της οδού Ιπποκράτους όπου βρίσκεται η εταιρεία APIVITA λειτούργησε προοικονομικά για τη φιλοσοφία της. Μόλις φτάσαμε έξω από τη βιομηχανική μονάδα ιδιαίτερη εντύπωση μας προκάλεσε

η είσοδος που μαρτυρούσε την υψηλή αισθητική αλλά και τη διαφορετική νοοτροπία και φιλοσοφία της εταιρείας. Καθώς μπαίναμε στον εσωτερικό χώρο μας δημιουργήθηκε η αίσθηση ότι μεταφερόμαστε σε ένα κόσμο του δημιουργείν και όχι του επιχειρείν. Ο σχεδιασμός του κτηρίου ήταν μοντέρνος, οι στέγες πράσινες γεγονός που δηλώνει τη διάθεση για έμπνευση και εξοικονόμηση ενέργειας. Η κατασκευή του κτηρίου είναι βιοκλιματική όχι μόνο για την εξοικονόμηση ενέργειας, αλλά και για τον σεβασμό προς το περιβάλλον και τον ανθρώπινο παράγοντα στη διαχείρισή του. Επίσης εντύπωση μας προκάλεσε η ελιά που βρισκόταν στο κέντρο. Η ελιά προϋπήρχε της κατασκευής της βιομηχανίας παρ' όλα αυτά τη διατήρησαν, τη φρόντισαν και δεν άλλαξαν τον προσανατολισμό της, δηλαδή βάσισαν ολόκληρη την κατασκευή του κτηρίου στον προσανατολισμό της. Ολόκληρη η ατμόσφαιρα απέπνεε μια μυρωδιά σαν να μετέφερε τη φύση μέσα στο εσωτερικό. Η υψηλή αυτή αισθητική του χώρου εξακολουθεί να υπάρχει στο γραφείο της προέδρου, το οποίο ήταν διακοσμημένο με τελάρα που είχε ζωγραφίσει η εγγονή της. Το τραπέζι στο γραφείο της ήταν χρωματιστό και είχε τοποθετημένα λουλούδια και ένα κερι της APIVITA γεμάτο αρώματα.

Ο εξωτερικός χώρος του εργοστασίου

Στο λαβύρινθο με τα βότανα επικρατούσε αρμονία και ηρεμία. Μιλήσαμε για τη διαχείριση του άγχους. Τα παιδιά κάθισαν κάτω στο χώμα, χαλάρωσαν και ένιωσαν κοντά με τη φύση. Δεν υπήρχε πουθενά ταμπέλα μην «αγγίζετε τα φυτά». Αντίθετα μας είπαν ότι μόνο αν τα κόψουμε και τα μυρίσουμε θα έρθουμε σε άμεση επαφή με τη φύση. Επίσης τα μελίσιμα μας ενθουσίασαν. Ο μελισσοκόμος παρακίνησε τα παιδιά να κινούνται αργά με ελαφριές και αέρινες κινήσεις. Τα παιδιά υποστήριξαν ότι η αίσθηση κοντά στις μέλισσες ήταν σαν να πέταξαν από πάνω τους το βάρος της πόλης και τους προκάλεσε ιδιαίτερη ηρεμία, την οποία ο μελισσοκόμος νιώθει καθημερινά στη δουλειά του.

Ανθρώπινο δυναμικό

Οι εργαζόμενοι ήταν πρόσχαροι και φιλόξενοι. Μας έκαναν να νιώσουμε άνετα και υπήρχε αμεσότητα στην επικοινωνία. Παρατηρήσαμε ότι ήταν αρκετά νέοι, γεγονός που δηλώνει ότι θέλουν να δώσουν ευκαιρίες σε άτομα με δημιουργικές ιδέες, μορφωμένα και υπήρχε οικειότητα και στη δική τους επικοινωνία. Μάλιστα γίναμε μάρτυρες εορτασμού των γενεθλίων ενός υπαλλήλου. Στελέχη και εργαζόμενοι τρώνε στον ίδιο χώρο, ένας χώρος που συμβάλλει στην επαφή τους και στη διαμόρφωση σχέσεων.

Ο κ. Τσουκαλάς ήταν επικοινωνιακός, μεταδοτικός και μπόρεσε να διαχειριστεί ένα άγνωστο κοινό, να έχει απήχηση, αλλά και να μεταδώσει το μήνυμά του. Ήταν πολύ ενημερωμένος με αποτελεσματικό επικοινωνιακό λόγο προς τους μαθητές. Πρωτότυπο ήταν και το ξεκίνημα του λόγου του για τις συνειδητές επιλογές και τη συγνώμη που ζήτησε από εμάς για όσα έχει προκαλέσει η δική του γενιά.

Αυτό που μας ενθουσίασε ήταν το γεγονός ότι αν και απευθύνονταν σε μαθητές δεν παρέλειπαν να χρησιμοποιούν ορολογία και έτσι δεν απαξίωναν τη δυνατότητα των παιδιών να την κατανοήσουν.

Αξιοπρόσεκτο ήταν το πρότζεκτ με τις «παστίλιες για τον πόνο του άλλου», όπου απονεμήθηκε το δεύτερο βραβείο χωρίς όμως να διαφημιστεί και χωρίς να έχει κάποιο οικονομικό κέρδος η APIVITA.

Η παρουσίαση και γενικότερα η επίσκεψη ήταν ένα μάθημα για τη γνωριμία του χώρου εργασίας και των εργαζομένων, αλλά και ένα μάθημα ζωής, επαγγελματικού προσανατολισμού, φιλοσοφίας και στάσης ζωής.

Παρ' όλα αυτά μια μαθήτρια έκανε μία διαπίστωση. Παρατήρησε ότι οι καθαρίστριες της APIVITA χρησιμοποιούσαν για τον καθαρισμό της τουαλέτας ένα προϊόν εμπομαζόμενο «AZAX». Διατύπωσε λοιπόν ως ερώτηση γιατί χρησιμοποιούν ένα χημικό προϊόν εφόσον τα προϊόντα που παράγουν είναι φυσικά. Η απάντηση που δόθηκε είναι ότι δε θα έπρεπε να χρησιμοποιείται αυτό το προϊόν.

Και λίγα λόγια από τους μαθητές...

Θεωρή: Οι άνθρωποι της Arivita δε φαίνονται σαν επιχειρηματίες αλλά σαν άνθρωποι που αγαπούν αυτό που κάνουν.

Μαρία: Μου έδωσαν την εντύπωση ότι οι άνθρωποι με όνειρο και πάθος μπορούν να πετύχουν αρκεί να ακολουθούν αυτό που θέλουν

Γιώργος: Η κυρία Κουτσιανά αυτοαποκαλέστηκε δημιουργός και όχι επιχειρηματίας. Ένα επιχειρηματικό μυαλό που δε χαρακτηρίζεται επιχειρηματίας.

Κατερίνα: Πίσω από την εταιρεία κάθε μέλος της έχει την αγάπη για τη φύση και το πάθος.

Νικολέττα: Σας ευχαριστούμε γιατί μας κάνατε να σκεφτόμαστε διαφορετικά.

Συνέντευξη της προέδρου της APIVITA στους μαθητές

Οι μαθητές είχαν την τύχη να γνωρίσουν την πρόεδρο της εταιρείας κα Νίκη Κουτσιανά, η οποία τους παραχώρησε την παρακάτω συνέντευξη.

Ποιος εμπνεύστηκε το λογότυπο της εταιρείας και τι συμβολίζει;

35 χρόνια λειτουργίας της εταιρείας.

Με το λογότυπο ασχολήθηκε ο Σπύρος Ορνεράκης.

Απεικονίζει το όραμα με τις μέλισσες και ένα μαγικό κόσμο που αναπτύσσεται συνέχεια. Συμβολίζει πάρα πολλά, είναι ένα σπάνιο μινωικό κόσμημα των Μαλλίων. Απεικονίζονται δύο μέλισσες αντικριστά και δημιουργούν αξία για την κοινωνία τους. Συμβολίζει τη συνεργασία και τη γονιμότητα. Η λύρα του Απόλλωνα συμβολίζει την αρμονία και την αειφόρο ανάπτυξη. Το κόσμημα είναι η τέχνη, η καλαισθησία, η ομορφιά. Σε αυτά μπλέξαμε και τη φύση της Ελλάδας καθώς δε θα μπορούσε να παραλειφτεί το σύμπλεγμα των ελληνικών βοτάνων.

Γνωρίζουμε ότι η πρόπολη αποτελεί καινοτομία για την εταιρεία σας. Τι ακριβώς είναι αυτό το προϊόν;

Η πρόπολη ήταν το πρώτο προϊόν το οποίο χρησιμοποιήσαμε για τη δημιουργία ενός πρωτότυπου για την εποχή μαύρου σαπουνιού χωρίς άρωμα. Η πρόπολη είναι η ρητίνη που βγάζουν οι μέλισσες από τους βλαστούς και έχει αντισηπτικές ιδιότητες (αντιγηρατικές κ.α.) οι οποίες ανακαλύπτονται συνεχώς. Σαν εταιρεία έχουμε πάρει δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για το προϊόν πρόπολη. Όπως συγκεκριμένα δήλωσε η κυρία Κουτσιανά «ικανοποίηση αισθάνθηκα περισσότερο για τις ιδιότητες που εμείς οι ίδιοι ανακαλύψαμε. Είναι ένα ρηξικέλευθο υλικό και στόχος μας είναι να το χρησιμοποιήσει ο κόσμος γιατί προσφέρει πολλές ιδιότητες. Κανείς δεν μπορεί να αντιγράψει τη φύση, είναι μοναδική και εμείς στοχεύουμε να αλλάξουμε τη λογική των ανθρώπων. Δε γίνεται ένα προϊόν καλής ποιότητας να είναι και φθηνό, γιατί στόχος μας είναι η τελειότητα».

Όσον αφορά τον τομέα των πωλήσεων στην Ελλάδα, είστε ικανοποιημένη;

Ένα παράπονο: οι πωλήσεις αντηλιακών στην Ελλάδα, σε μια χώρα που κυριαρχεί ο ήλιος είναι μειωμένες. Δηλαδή η APIVITA αλλά και άλλες παρόμοιες εταιρείες που ασχολούνται με φυσικά προϊόντα και γνωρίζουν καλύτερα τις συνθήκες του ήλιου στην Ελλάδα, το ποσοστό των πωλήσεων ανέρχεται στο 20% περίπου, ενώ αντίθετα στο 80% πουλάνε ξένες εταιρείες.

Είναι γνωστό ότι η εταιρεία σας έχει επεκταθεί και σε άλλες χώρες του εξωτερικού όπως η Ιαπωνία. Πείτε μας λίγα λόγια για αυτή τη συνεργασία.

Η συνεργασία με την Ιαπωνία ήταν μια πρόκληση. Η πρόκληση, η γνώση, η αξία και η ανταγωνιστικότητα ήταν σημαντικοί παράγοντες που μας παρακίνησαν να συνεργαστούμε με αυτή τη χώρα. Οι συνεργασίες με τις χώρες του εξωτερικού είναι ιδιαίτερα απαιτητικές και βασίζονται στη λεπτομέρεια. Στη συνεργασία μας με την Ιαπωνία φτάσαμε μετά από 30 χρόνια και αυτό λόγω συνέπειας. Προσπαθήσαμε να ξεφύγουμε από τη λογική του marketing και να ακολουθήσουμε απλά κάτι καινούριο!

Κατά τη γνώμη σας ποια είναι η «συνταγή» για την επιτυχία;

Οι άνθρωποι θα πρέπει να γίνουν ανταποδοτικοί και η Ελλάδα προσφέρεται γι' αυτό. Πρέπει να λειτουργούν σαν ομάδα. Αυτό είναι και το μυστικό της επιτυχίας. Η νοοτροπία του εξωτερικού είναι ότι οι εργαζόμενοι λειτουργούν σαν ομάδα και όχι ατομικά.

Αντιμετωπίσατε δυσκολίες σχετικά με τον ποιοτικό έλεγχο των προϊόντων σας στο εξωτερικό;

Το QA, ο ποιοτικός έλεγχος είναι ίδιος και γίνεται με τα ίδια κριτήρια για κάθε προϊόν και χώρα.

ΕΟΦ: Κάθε χώρα διαφέρει σε νομοθεσίες. Αυτό το έχουν εφαρμόσει οι ίδιες οι χώρες για να δυσκολέψουν τις εισαγωγές. Υπάρχει όμως και μια επιπλέον δυσκολία. Εκτός από τη διαφορά φιλοσοφίας υπάρχει και διαφορά νομοθεσίας. Η Ιαπωνία δηλώνει η κα Κουτσιανά έχει ιδιαίτερα αυστηρή νομοθεσία. Π.χ. έχουν ζητήσει κάποιες παραμέτρους που δεν μπορούν να ενταχθούν σε ένα φυσικό προϊόν. Υπήρχαν περιπτώσεις που μας ζητήθηκε να αφαιρέσουμε ένα συ-

στατικό το οποίο όμως είναι απαραίτητο για τη δημιουργία του προϊόντος και εμείς δεν το κάναμε, με όποιο κόστος είχε αυτό.

«Είμαστε δημιουργοί και όχι επιχειρηματίες. Χρειάζεται πάντα μία ομάδα που να αποτελείται από διαφορετικά μέλη και να φροντίζουν εκτός από το επιχειρηματικό κομμάτι και το δημιουργικό».

Ποια είναι τα σχέδιά σας για το μέλλον;

Είναι πολύ μεγάλο το γεγονός ότι η APIVITA λειτουργεί μέσα σε περιόδους κρίσης. Επίσης πολύ μεγάλο ήταν το βήμα μας στη δημιουργία του πενταόροφου κτηρίου στο κέντρο της Αθήνας. Επιλέξαμε αυτή την τοποθεσία έτσι ώστε να είναι πιο προσιτή σε όλους.

Θέλω να κάνω ένα τέτοιο βήμα και στην Ιαπωνία. Πάντα πρέπει να δοκιμάζουμε, να μπαίνουμε σε καινούρια πράγματα. Αλλά δε χρειάζονται μόνο τα προϊόντα και οι υπηρεσίες, αλλά να χειριστούμε το καλό, το συμφέρον σε συνδυασμό με την τεχνολογία.

Παρατηρούμε ότι από την είσοδο της εταιρείας μέχρι και το γραφείο σας οι χώροι είναι άρτια διακοσμημένοι. Που οφείλεται αυτό;

Αρετή φύσις πάντων = τέχνη

Όσον αφορά τη διακόσμηση του γραφείου. «Η σχέση μας με την τέχνη αλλά και τους καλλιτέχνες είναι ιδιαίτερα στενή. Η τέχνη είναι η ανάταση του ανθρώπου. Οι πίνακες που υπάρχουν στο γραφείο τους έχει φιλοτεχνήσει ένας φίλος μας Ιταλός καλλιτέχνης, αλλά υπάρχουν και τελάρα με ζωγραφιές της εννιάχρονης εγγονής μου. Αποφασίσαμε επίσης να βάλουμε χρώμα στα γραφεία. Την πόρτα την έχει φιλοτεχνήσει ο Κ. Παπουτσιδής. Είναι πολύ σημαντική η πρώτη εντύπωση που δημιουργείται σε έναν άνθρωπο με την είσοδό του στο κτήριο».

Ποιες ειδικότητες πλαισιώνουν την εταιρεία σας;

Στην εταιρεία μας απασχολούνται: βιολόγοι, χημικοί, μελισσοκόμοι, φυσικοί, ιατροί, οικονομολόγοι, γεωπόνους, άνθρωποι διοίκησης επιχειρήσεων, μαθηματικοί κ.α.

Όλοι αυτοί είναι απαραίτητοι σε έναν ανθρώπινο οργανισμό (επιχείρηση) γιατί συνεισφέρουν και έχουν ένα κοινό, τη γνώση.

Πρόσφατα μάθαμε ότι η APIVITA ασχολήθηκε με το project «Παστίλιες για τον πόνο του άλλου». Πείτε μας λίγα λόγια για αυτό.

Για πρώτη φορά έγινε απονομή του δεύτερου βραβείου Sustainable beauty awards με σκοπό να αναγνωρίσουν και τιμήσουν πρωτοπόρες εταιρείες που προάγουν στην πράξη τη βιώσιμη ανάπτυξη και προσθέτουν αξία πέρα από το προϊόν στην κοινωνία και το περιβάλλον. Η APIVITA ασχολήθηκε με το project «παστίλιες για τον πόνο του άλλου». Τα έσοδα πήγαν στους γιατρούς χωρίς σύνορα. Στόχος ήταν να κινητοποιηθεί και να ευαισθητοποιηθεί ο κόσμος στις δύσκολες στιγμές, δεν είχαμε ως στόχο το κέρδος.

Τι κατακλείδα θα βάζατε στη συνέντευξη σας;

Οι νέοι άνθρωποι πρέπει να βάζουν τα όνειρα τους πάνω απ' όλα. Να κλείσουν τα μάτια τους και να ονειρεύονται. Πρέπει να βάζουν πάθος, μεράκι αλλά και σκληρή δουλειά. Για να πετύχουν αρκεί να το πιστέψουν. Πάνω από όλα αρκεί να αρέσει σε κάποιον αυτό που κάνει, αλλιώς θα αισθάνεται τη δουλειά δουλειά.

Εκείνη την εποχή που πρωτοξεκινήσαμε κανείς δεν αγόραζε τα βότανα που φτιάχναμε, όμως πιστέψαμε αυτό που κάναμε και τελικά τα καταφέραμε.

Η Ελλάδα είναι μία ευκαιρία από μόνη της, άρα υπάρχουν περιθώρια και δεν πρέπει να απελπιζόμαστε.

Ευχαριστούμε πάρα πολύ την κα Νίκη Κουτσιανά, για το χρόνο που μας δέχθηκε, κυρίως όμως για όσα μας ενέπνευσε...

Κόλλιξ (Κυλίχ)

Επιμέλεια: Αργυροπούλου Αριάδνη

- 1 κούπα χλιαρό γάλα
- 1/2 κούπα ζάχαρη
- 1 πρέζα αλάτι
- 160 γρ. μαγιά μύρας
- 3 αβγά
- 1/2 κούπα βούτυρο ή φυτίνη
- 4 1/2-5 κούπες δυνατό αλεύρι
- 1/2 κούπα σταφίδες ή φρουί γλασέ
- 1/2 κούπα αποφλοιωμένα αμύγδαλα, χοντροκομμένα
- 1/2 στικ βανίλια

για το γλάσο ζάχαρης:

- 2 κούπες ζάχαρη
- 2 κ.σ. περίπου ζεστό νερό ή γάλα
- 1 στικ βανίλια

για τη διακόσμηση:

- καβουρδισμένα αμύγδαλα

Η γιαγιά μαγειρεύει...

Διαδικασία

Σε ένα μεγάλο μπολ ανακατεύετε το γάλα, τη ζάχαρη και το αλάτι. Δουλεύετε μέσα στο μείγμα τη μαγιά. Προσθέτετε τα αβγά τα οποία έχετε προηγουμένως χτυπήσει ελαφρώς, το βούτυρο και το αλεύρι, λίγο-λίγο. Ανακατεύετε καλά και ζυμώνετε τη ζύμη. Την αφήνετε σκεπασμένη σε ζεστό μέρος μέχρι να διπλασιαστεί ο όγκος της. Κατόπιν προσθέτετε τις σταφίδες ή τα φρουί γλασέ, τα αμύγδαλα και τη βανίλια.

Ξαναζυμώνετε και χωρίζετε τη ζύμη σε τέσσερα ή περισσότερα μέρη. Παίρνετε άδεια κουτιά κονσέρβας μικρά ή μεγάλα ή μεταλλικές στενόμακρες και πυρίμαχες θήκες, τα αλείφετε καλά με βούτυρο, στρώνετε στον πάτο λαδόχαρτο, το αλείφετε κι αυτό με λίγο βούτυρο και τα γεμίζετε ζύμη, μέχρι τη μέση. Τα σκεπάζετε και πάλι και τα αφήνετε να μείνουν σε ζεστό μέρος, μέχρι να διπλασιαστεί ο όγκος τους (περίπου 30'-40').

Βάζετε τα κουτιά σε ταψί και τα ψήνετε σε προθερμασμένο φούρνο στους 180°C-190°C για 30'-40'.

Ετοιμάζετε το γλάσο ζάχαρης.

για το γλάσο ζάχαρης:

Σε ένα μπολ ρίχνετε τη ζάχαρη άχνη, το νερό και τη βανίλια και, ανακατεύοντας με ένα κουτάλι, δουλεύετε το γλάσο έως ότου γίνει λείο. Αν χρειαστεί, προσθέτετε λίγο ακόμη νερό ή γάλα για να γίνει σαν ρευστή κρέμα. Επίσης, αν θέλετε μπορείτε να αντικαταστήσετε τη βανίλια και το γάλα με ζύσμα και χυμό πορτοκαλιού ή λεμονιού!

για τη διακόσμηση:

Πριν κρυώσουν τα κουλίτς, αλείφετε την επιφάνειά τους με λίγο γλάσο ζάχαρης και πριν αυτό στεγνώσει πασπαλίζετε με καβουρδισμένα αμύγδαλα, χοντροκομμένα

Η «Ώρα της Γης» 2014

«Χρησιμοποίησε την ενέργειά σου για να κάνεις την αλλαγή πραγματικότητα»

Για έβδομη συνεχή χρονιά διοργανώθηκε φέτος σε όλο τον κόσμο με πρωτοβουλία της WWF η «Ώρα της Γης». Πρόκειται για τη μεγαλύτερη εκστρατεία ευαισθητοποίησης για το περιβάλλον στην ιστορία. Διοργανώνεται κάθε χρόνο το τελευταίο Σάββατο του Μαρτίου, από τις 31 Μαρτίου του 2007, όταν έγινε και η πρώτη διοργάνωση στο Σύννεϋ της Αυστραλίας από τη WWF Αυστραλίας, μια διαφημιστική εταιρία και τον δήμο του Σύννεϋ, προσπάθεια που στέφθηκε με επιτυχία αφού συμμετείχαν 2,2 εκατομμύρια πολίτες και 2.100 επιχειρήσεις.

Σκοπός της εκστρατείας αυτής είναι να ενισχύσει το ενδιαφέρον μας για το περιβάλλον και να μας δείξει ότι μικρές αλλαγές στην καθημερινότητά μας μπορούν να έχουν τεράστια αποτελέσματα προς όφελος του περιβάλλοντος και της ζωής μας. Φυσικά μια ώρα στο σκοτάδι δε δίνει λύση στην κλιματική αλλαγή. Ωστόσο, το μήνυμα που στέλνουν εκατομμύρια άνθρωποι κλείνοντας μαζί τα φώτα, συμβάλλει στη διαμόρφωση του κατάλληλου πολιτικού κλίματος για την επίλυση των σοβαρότερων περιβαλλοντικών προβλημάτων του πλανήτη.

Όπως κάθε χρόνο λοιπόν έτσι και φέτος το Σάββατο 29 Μαρτίου, οι πολίτες

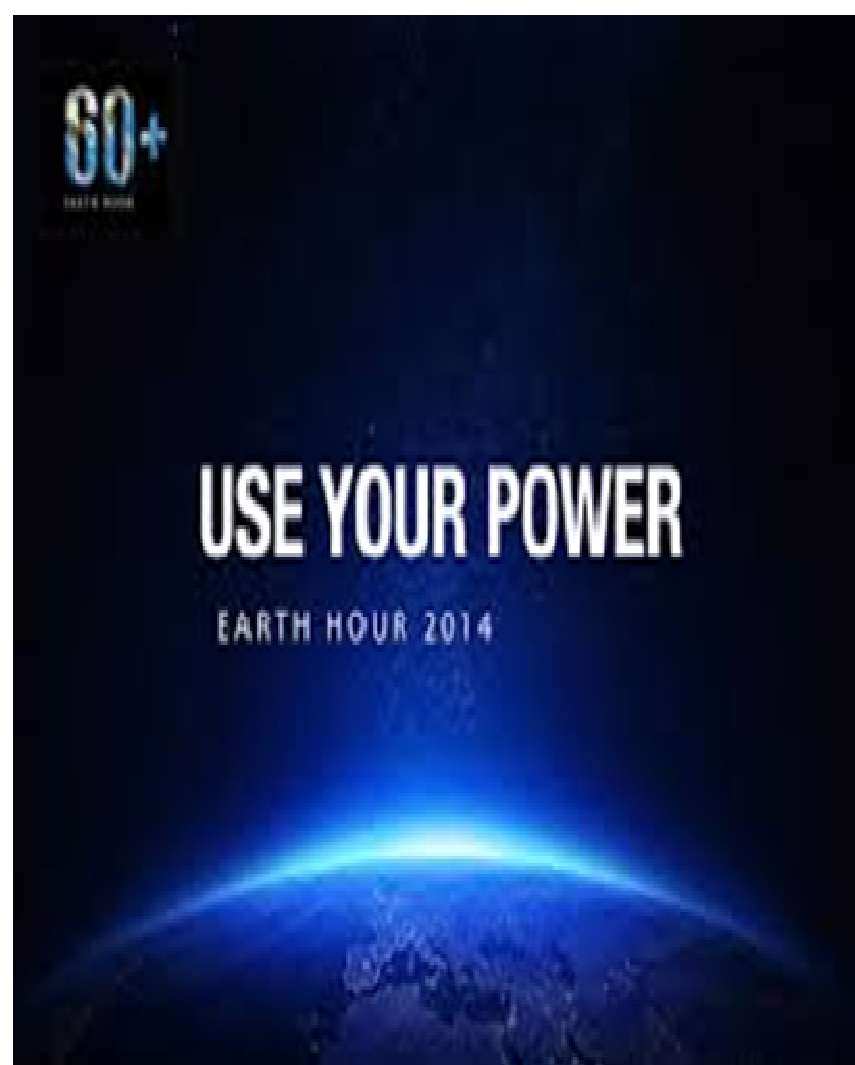

κλήθηκαν να σβήσουν τα φώτα, για μία ώρα, από τις 8.30 έως τις 9.30 το βράδυ, προκειμένου να στείλουν μήνυμα για την προστασία του περιβάλλοντος. Στην πρωτοβουλία αυτή συμμετέχουν κάθε χρόνο μνημεία - σύμβολα σε μεγάλες πόλεις σε όλο τον κόσμο, μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις, δημόσια κτήρια αλλά και σπίτια.

Επιτυχής ήταν και η φετινή διοργάνωση αφού σύμφωνα με τις μετρήσεις περισσότερες από 157 χώρες και περιοχές έλαβαν μέρος φέτος στην Ώρα της Γης, με κεντρικό μήνυμα «Χρησιμοποίησε την ενέργειά σου για να κάνεις την αλλαγή πραγματικότητα (Use your power to make change a reality)».

Η Ελλάδα συμμετείχε για έκτη συνεχόμενη χρονιά στη συγκεκριμένη εκστρατεία.

Πολλοί είναι οι δήμοι που δήλωσαν και φέτος συμμετοχή και κάλεσαν όλους τους δημότες τους να παρευρεθούν σε αυτή τη «γιορτή» για τον πλανήτη.

Ο δήμος Αθηναίων μετείχε ενεργά στις εκδηλώσεις, σβήνοντας για μια ώρα τα φώτα -από τις 20.30 έως τις 21.30- στο Δημαρχιακό Μέγαρο, στη Γενική Γραμματεία του δήμου Αθηναίων, καθώς και στο κτήριο που στεγάζεται η διεύθυνση Τεχνικών Έργων, του δήμου. Την ίδια ώρα συσκοτίστηκε και ο Λυκαβηττός, ενώ και οι κάτοικοι της Αθήνας κλήθηκαν να σβήσουν τα φώτα στα σπίτια τους, «στέλνοντας το δικό τους μήνυμα συμμετοχής και δράσης, για την προστασία του πλανήτη από την υπερθέρμανση».

«Παρών» για 6η συνεχή χρονιά δήλωσε στην «Ώρα της Γης 2014», και το αεροδρόμιο της Αθήνας, στο πλαίσιο της παγκόσμιας πρωτοβουλίας της WWF σβήνοντας τα φώτα και διακόπτοντας τη λειτουργία ενός από τους δύο διαδρόμους του, από τις 8.30 έως τις 9.30 μμ.

Με αφορμή την Ώρα της Γης για το 2014, η WWF Ελλάς ξεκινάει διεθνή εκστρατεία συλλογής υπογραφών ενάντια στη νέα λιγνιτική μονάδα Πτολεμαΐδα 5 της ΔΕΗ, έργο που χρηματοδοτείται από γερμανική τράπεζα, το οποίο, όπως αναφέρει χαρακτηριστικά η WWF, θα αποτελέσει ένα βρώμικο γίγαντα για τη γη και τον αέρα της δυτικής Μακεδονίας. Όπως υποστηρίζει, ο γενικός διευθυντής της WWF Ελλάς, «πρόκειται για ένα έργο που αγνοεί την ανάγκη αντιμετώπισης της κλιματικής αλλαγής, προστασίας της δημόσιας υγείας και βιώσιμων επενδύσεων σε μια Ελλάδα δοκιμαζόμενη από την κρίση».

Η αγελάδα δυστυχώς δεν μπορεί να μιλήσει... εσύ όμως μπορείς!
Πες ΟΧΙ στην Πτολεμαΐδα

